

Anna Gavalda

Kis kiruccanás

Fordította
TÓTFALUSI ÁGNES

ANNA GAVALDA

Kis kiruccanás

MAGVETŐ
BUDAPEST

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Anna Gavalda: *L'Échappée belle*,
Le Dilettante, Paris

Copyright © Le Dilettante, 2009
Az Agence de l'Est irodalmi ügynökség
hozzájárulásával

Hungarian translation © Tótfalusi Ágnes, 2010

Még le sem ültem, fél seggem a levegőben, a kezem az autókilincsen, a sógornőm máris nekem támadt:

– Na de tényleg... Nem hallottad, hogy dudálunk? Már tíz perce várunk rád!

– Sziasztok – feleltem.

A bátyám hátrafordul. Kacsint.

– Jól vagy, szépségem?

– Jól.

– Betegyük a holmidat a csomagtartóba?

– Nem, köszönöm. Csak ez a kistáskám van, meg a ruhám... Majd ide teszem, a kalaptartóra.

– Ez a ruhád? – kérdi a sógornőm szigorúan, és a gombócba gyűrt rongyot nézi a térdemen.

– Igen.

– De mégis... mi ez?

– Egy szári.

– Aha, látom...

– Nem, még nem látod – jegyzem meg kedvesen –, majd meglátod, ha felveszem.

Elfintorodik.

– Na, mehetünk? – kérdi a bátyám.
– Igen. Vagyis még nem... Állj meg, légy szíves,
az utca végén, az arabnál, félretett nekem valamit...
A sógornőm felsóhajt.
– Mégis, mit tett félre neked?
– Szórtelenítő pasztát.
– Te az arabnál veszed a szórtelenítőt?
– Igen, de én amúgy is mindent az én
Rashidomnál veszek! Mindent, de mindent!
Látom, hogy a sógornőm nem hisz nekem.

– Na, megvan? Mehetünk?
– Igen.
– Nem kötöd be magad?
– Nem.
– Miért nem kötöd be magad?
– Klausztofóbia – felelem.
És még mielőtt rázendítene a szervkilökődés és
baleseti sebészet prospektúrájának balladájára,
hozzáteszem:
– Meg aztán aludni akarok. Hulla vagyok.
A bátyám elmosolyodik.
– Nemrég keltél?
– Le sem feküdtem – pontosítom ásítva.

Ami persze nem igaz. Aludtam néhány órát. Csak azért mondom, hogy felhúzzam a sógornőmet. És be is jön egyébként. Ezt szeretem benne a legjobban: nála mindig bejön.

– Már megint hol voltál? – dünnyögi, és az égre emeli a tekintetét.

– Otthon.

– Buli volt?

– Nem, kártyáztam.

– Kártyáztál?

– Igen. Pókereztem.

Carine a fejét csóválja. De nem nagyon. Kár lenne a szépen beszárított frizuráért.

– És mennyit veszítettél? – kérdi mulatva a bátyám.

– Semennyit. Ezúttal nyertem.

Fülsüketítő csönd.

– És megtudhatnánk, mennyit nyertél? – töri meg végül Carine, és megigazítja a napszemüvegét.

– Háromezret.

– Háromezret? Háromezer micsodát?

– Hát... eurót – jegyzem meg ártatlanul –, az ember mégsem szarakodhat rubellel...

Jót nevetek magamban, miközben összegömbölyödöm. Éppen elég örölnivalót adtam az út hátralévő részére az én kis Carine-omnak...

Szinte hallom, ahogy kattogni kezdenek az agyában a fogaskerekek:

„Háromezer euró... kitkatkitkat... Mennyi szárazsámpont és aszpirint kell eladnom, hogy háromezret keressek?... kitkatkitkat... Meg a fix költségek, az iparűzési adó, a helyi adók, a bérleti díj meg az áfa... Hányszor kell belebújnom a fehér köpenybe, hogy háromezret keressek tisztán, na?... Beteszek nyolcat, és kiveszek kettőt... Meg a fizetett szabadságok... az tíz, megszorozom hárommal... kitkatkitkat...”

Igen. Jót röhögtem magamban. Elringatott a nagy autó brummogása, orromat a könyökhajlatomba fűrtam, államot a térdem alá húztam. Igencsak büszke voltam, mert az én sógornőm egy valóságos költemény.

A sógornőm, Carine gyógyszerészin tanult, de jobban szereti, ha *orvosiként* emlegetjük, patikus, de jobban örül, ha azt mondjuk: *gyógyszerész*, tehát van egy patikája, de ő úgy hívja, *laboratórium*.

Desszertnél nekiáll panaszkodni a könyvelőjére, állig gombolt sebészköpenyt visel, rávasalt címkével, amin két kék kígyó között ékeskedik a neve. Már leginkább seggfeszítő krémeket és karotinkapszulákat árul, mert az többet hoz, de szívesen mondja, hogy a betegeket szolgálja.

Carine, a sógornóm meglehetősen kiszámítható.

Amikor a nővéremmel, Lolával tudomást szereztünk a nem várt szerencséről, hogy egy rántalanítókrém-szállító, Clinique-terjesztő és Guerlain-viszonteladó kerül a családba, boldogan borultunk a nyakába. Ó! Milyen szép volt a fogadtatás! Megígértük, hogy mostantól kezdve nála szerezzük be a szépítőszureinket, akár doktornak vagy professzornak is kineveztük volna, csak hogy csípien minket.

Még arra is készek voltunk, hogy RER-re szálljunk a kedvéért! És az nem akármí, tőlem és Lolától, hogy Poissy-ig RER-ezünk.

Ugyanis Párizs határán túl már majd' meghalunk.

De nem volt rá szükség, hogy egészen odáig menjünk, mert az első vasárnapi ebéd után Carine félrevont minket, és suttogva megvallotta:

„Tudjátok, szóval... Nem engedhetek nektek az áraból, mert... izé... Ha elkezdem veletek, aztán... szóval, értitek... aztán soha nem lesz vége, ugye?” „Még egy kicsikét sem?”, kérdezte Lola nevetve, „Még árumintákat sem?” „Ja, de igen”, sóhajtott a Carine megkönnyebbülten, „árumintákat persze. Semmi gond.”

És miután elment (jó szorosan fogta a bátyánk kezét, hogy el ne repüljön), Lola, miközben puszikat dobált utána az erkélyről, az orra alá dűnnögte: „Az árumintáidat meg feldughatod a tudod, hová...”

Én is pontosan így gondoltam, és amikor kiráztuk az abroszt, már egészen másról beszéltünk.

És azóta imádjuk ezzel cukkolni Carine-t. Valahányszor találkozunk vele, mindig Sandrine barátnőmről mesélek, aki légikisasszony, meg az árleszállításokról, amelyekben az ő révén részünk van a duty-free-ben.

Például:

– Figyelj, Carine... Mennyiért tudsz eladni egy Estée Lauder B12-vitaminos nitrogénfejlesztő hámlasztó krémet?

Nos, a mi kedves Carine-unk bőszen törni kezdi a fejét. Összpontosít, szemét behunyja, felidézi az árjegyzéket, kiszámítja a haszonkulcsot, levonja az adókat, és végül kiböki:

– Mondjuk negyvenötért.

Lolához fordulok:

– Emlékszel, mennyit fizettél érte?

– Hmmm... Bocs... Miről beszéltek?

– Tudod, az Estée Lauder krémedről, arról a B12-vitaminosról, amit Sandrine hozott neked a múltkor,

– Mi van vele?

– Mennyiért vetted tőle?

– Ja, hogy az... Milyen furcsákat kérdezel... Olyan húsz euróért, asszem. Carine fuldokolva megismétli:

– Húsz euróért? Egy bé-vi-ta-mi-nos Estée Laudert? Biztos vagy benne?

– Aha, eléggé...

– Na ne, ezért a pénzért az csak utánzat lehet! Sorry, csajok, de titeket jól átverték... Niveát tettek egy csempészett dobozba, és kész. Igazán nem szívesen mondom – teszi hozzá győzedelmesen –, de valami dugárut vettetek. Bazári vacakot!

Lola elkeseredett képet vág:

– Biztos vagy benne?

– Abszolúúúúúúúú biztos! Azért csak ismerem a gyártási költségeket! A Laudernél csak tiszta illóolajokat használnak...

Erre a nővéremhez fordulok, és megkérdezem:

– Nincs nálad véletlenül?

– Micsoda?

– Hát a krémed.

– Asszem nincs... Ja, vagy talán mégis.
Várjatok, megnézem a táskámban.

Egy tégellyel jön vissza, és átnyújtja a szakértőnek.

És most nézzük Carine-t: felteszi a félhold szemüvegét, és minden oldalról alaposan megvizsgálja az inkriminált darabot. Csendben bámuljuk, csüggünk az ajkán, kicsit szorongva.

– Nos, doktornő? – kérdi óvatosan Lola.

– De, de, ez bizony Lauder... Megismerem az illatát... Meg aztán a textúrája... A Laudernek nagyon különleges textúrája van. Ez hihetetlen. Mit mondtál, mennyit fizettél érte? Hús eurót? Ez hihetetlen – sóhajt fel Carine, visszateszi a szemüveget a tokba, a tokot a Biotherm kistáskába, a Biotherm kistáskát a Tod's táskába. – Hihetetlen... Ez a beszerzési ára. Hogy juthatna az ember egyről

a kettőre, ha egyesek így tönkreteszik a piacot? Ez tisztességtelen konkurencia. Ez a legkevesebb, amit mondhatok. Ez... Ezek nem ismerik a határokat, ezek... Ez mindennek a teteje. El vagyok keseredve...

És mélységesen megzavarodva, hosszan, vigasztalanul kevergeti a cukormentes cukrot a kávémentes kávéja fenekén.

Az a legnehezebb, hogy a konyháig megőrizzzük a hidegvérünket, de amikor már bent vagyunk, úgy kezdünk röhögni, mint az eszementek. Ha az anyánk is ott van ilyenkor a konyhában, sajnálkozva megjegyzi: „Hogy ti ketten milyen kicsinyesek tudtok lenni”, mire Lola kifulladásra így válaszol: „Hát, bocs... De mégiscsak hetvenkét ficsembe került ez a kicsinyes kis játék!”, és megint elröhögjük magunkat, a hasunkat fogjuk a mosogatógép fölött.

– Nagyszerű, ha már olyan sokat nyertél a múlt éjjel, most az egyszer beszállhatnál a benzinbe.

– A benzinbe és az autópályadíjba – felelem, és megdörgölöm az orromat.

Nem látom őket, de el tudom képzelni Carine elégedett kis mosolyát, és a kezét, ahogy jól

nevelten az összezárt térdére simítja. Tekergőzöm, hogy kipiszkálhassak egy nagyobb bankjegyet a zsebemből.

– Hagyd a csudába – mondja a bátyám.

– De Simon, igazán nem értem, miért ne...

– Azt mondtam, hogy hagyjad a csudába – ismétli el a bátyám, és a hangját sem emeli fel.

Carine kinyitja a száját, becsukja, izeg-mozog, megint kinyitja a száját, leporolja a térdét, megérinti a zafír nyakláncát, újra bátorságra kap, a körmeit vizsgálgatja, mondani akar vala... végül elhallgat.

Vihar lóg a levegőben. Ha Carine befogja, az azt jelenti, hogy már korábban összevesztek. Ha befogja, az azt jelenti, hogy a bátyám felemelte a hangját.

És ez olyan ritka...

A bátyám soha nem gurul dühbe, soha nem mond rosszat senkiről, nem ismeri a rosszindulatot, és nem ítéli meg az embertársait. A bátyám egy másik bolygóról jött. Talán Vénusz-lakó...

Imádjuk. És mindig azt kérdezzük tőle: „De hogy csinálod, hogy mindig olyan nyugodt vagy?” Mire ő vállat von: „Nem tudom.” Azután azt

kérdezzük. „Soha nem vágysz rá, hogy kicsit elengedd magad? Hogy nagyon kicsinyes, nagyon hitvány dolgokat mondj?”

„De arra itt vagytok nekem ti, szépségeim...”, feleli Simon angyali mosollyal.

Igen, imádjuk. Egyébként mindenki mindig imádta. A pesztráink, a tanító nénik, az egyetemi tanárai, a kollégái az irodában, a szomszédok. Mindenki.

Amikor kicsik voltunk, a szobája szőnyegén hemperegtünk, és öntöttük rá a hülyeségeinket, miközben ő a leckénket csinálta, az volt a legkedvesebb multságunk, hogy elképzeltük a jövőnket. Ezt jövendöltük neki:

„Te meg olyan aranyos vagy, hogy a végén majd befűz egy hülye picca.”

Bingó.

Nagyon jól el tudom képzelni, min vesztek össze. Valószínűleg rajtam. Az utolsó szóig el tudom képzelni a beszélgetésüket.

Tegnap délután felhívtam a bátyámat, hogy el tudna-e vinni. „Milyen hülye kérdés”, felelte

kedves, játékos sértettséggel. Utána az ostoba libára nyilván rájött az idegbaj, hogy akkor nekik kerülőt kell tenniük. Erre a bátyám valószínűleg vállat vont, mire a kis drága rátett egy lapáttal. „Na de édesem, a Clichy tér éppenséggel nem esik útba Limoge felé, ha jól tudom...”

A bátyám megszívta magát, nem adta be a derekát, haragban feküdtek le aludni, és Carine a Seggel Neked szállóban aludt.

Rosszkedvűen ébredt. A bio pótkávéját iszogatva újra rázendített: „Na de tényleg, az a semmittevő húgod igazán felkelhetett volna, és eljöhetett volna idáig. Ami azt illeti, nem hal bele a munkába, vagy talán igen?”

Simon nem hagyta felhúzni magát. A térképet tanulmányozta.

Erre Carine bement duzzogni a Kaufman & Broad fürdőszobájába (emlékszem, amikor először jártunk náluk... Carine-nak valami mályvaszín muszlinsál volt a nyakában, ide-oda libbent a cserepes növényei között, és turbékolva mutatta be a maga Petit Trianonját: „Ez itt a konyha... funkcionális. Ez itt az ebédlő.... barátságos. Ez itt a nappali... variálható. Ez itt Léo szobája... játékos. Ez itt a mosókonyha... elengedhetetlenül szükséges.

Ez itt a fürdőszoba... dupla mosdóval. Az itt a mi szobánk... világos. Ez itt a...” Olyan volt, mintha árulná azt a házat. Utána Simon kivitt minket az állomásra, és mielőtt elbúcsúztunk, neki is elismételtük: „Nagyon szép a házad...” „Igen, funkcionális”, felelte a fejét csóválva. Visszaúton sem Lola, sem Vincent, sem én nem szoltunk egy szót sem. Szomorúan üldögéltünk a fülke egy-egy sarkában, és valószínűleg ugyanarra gondoltunk. Hogy elveszítettük a bátyánkat, és hogy az élet sokkal nehezebb lesz nélküle), majd az otthonuk és az én lakásom között biztos vagy tízszer az órájára nézett, minden pirosnál felnyögött, és amikor megérkeztek, és dudálni kezdett – mert ő dudált, abban biztos vagyok –, nem hallottam meg őket.

A fene a fene a fene.

Édes kis Simonon, nagyon sajnálom, hogy miattam kellett elszenvetned ezt az egészet...

Ígérem, hogy legközelebb másképp szervezem meg.

Jobban csinálom a dolgaimat. Korábban kelek. Nem iszom többé. És nem is kártyázom.

A legközelebbi találkozásunkkor már stabilabb leszek, ígérem... Igenis. Találok egyet. Egy jó srácot. Fehér lesz. És egyke. Jogsival és egy hibrid Toyotával.

Kicsípek egy olyat, aki a postán dolgozik, mert az apukája is a postán dolgozott, és úgy melózza le a hetet, hogy sose beteg. És nem dohányzik. Már be is írtam az elvárások közé a társkereső oldalra. Nem hiszed? Hát majd meglátod. Mit röhögsz, hülye?

És akkor nem zrikállak többé szombat reggel, hogy vigyél le kocsival vidékre. Majd azt mondom az én kis plüssmackómnak: „Hé! Mackókám! Elviszel az unokatesóm esküvőjére azzal a jó kis GPS-eddel, amiben benne van Korzika is?” És hopp, az ügy már el is van intézve.

Most miért röhögsz olyan hülyén? Azt hiszed, nem vagyok elég ügyes, hogy olyan legyek, mint mindenki más? Hogy kicsípjek egy aranypofát, fényvisszaverő mellénnyel a kalaptartón és Disneyland matricával az ablakon? Egy vőlegényt, akinek az ebédszünetemben alsógatyát vásárolhatnék a Zárában? Ó, igen... Ha csak erre gondolok, máris meghatódom... Egy derék fiút.

Egy korrekt embert. Nem túl bonyolultat. Akinek egy rakás pénze és takarékbetétkönyve is van.

És aki nem gurul dühbe soha. És akinek nincs is más gondja, mint hogy összevesse a polcon lévő termékek árát a katalógus áraival, hogy azután megjegyyezze: „Ne csűrjük-csavarjuk, édes, a Casto és a Leroy Merlin között csak a kiszolgálás a különbség...

És akivel mindig az alagsorból megyünk be a házba, hogy ne koszoljuk össze az előszobát. És a cipőnket majd mindig a lépcső alján hagyjuk, hogy ne koszoljuk össze a lépcsőt. És jóban leszünk a szomszédokkal, akik olyan aranyosak. És gázpalackos barbecue-nk lesz, a gyerekek miatt, mert az ingatlan így nagyon biztonságos, ahogy a sógornóm mondaná, és...

Ó, micsoda boldogság!

Ez túl szörnyű volt. Elaludtam.

Egy Orléans melletti benzinkút parkolójában tértem magamhoz. Kómás állapotban. Bambán,

csorgó nyállal. Alig bírtam kinyitni a szemem, és furcsán nehéznek éreztem a hajam. Egyébként meg is tapogattam, nem tudtam elhinni, hogy igazi haj.

Simon a pénztár előtt állt. Carine a sminkjét tatarozta.

Én lecövekeltem egy kávéautomata előtt.

Csak fél perc múlva jöttem rá, hogy elvehetem a poharat.

Cukor és meggyőződés nélkül felhajtottam. Valószínűleg rossz gombot nyomtam meg. Nincs egy kicsit paradicsomleves íze ennek a cappucinónak?

Brrr. Ez jó hosszú napnak ígérkezik.

Egy szó nélkül szálltunk vissza az autóba. Carine előhúzott egy alkoholos higikendőt a neszesszerből, és fertőtlenítette a kezét.

Carine állandóan fertőtleníti a kezét, amikor eljön egy nyilvános helyről.

A higiénia miatt.

Mert Carine látja a mikrobákat.

Látja a kis szőrös lábukat és azt az undorító pofájukat.

Egyébként ezért nem száll soha metróra sem. A vonatot is utálja. Mindig az a sok ember jut az

eszébe, aki az ülésre teszi a lábát, és a karfa aljára ragasztja a fikáját.

Nem engedi a gyerekeinek, hogy leüljenek egy padra, vagy megfogják a lépcsők karfáját. Gyötrelmet jelent neki elvinni őket egy játszótérre. Majd belehal, amikor fel kell tennie őket egy csúszdára. Utálja a tálcákat a McDonald's-ben, és nagyon utálja, amikor a gyerekek Pokemon-kártyákat cserélgetnek. Utálja a henteseket, akik nem hordanak kesztyűt, és a kis eladónőket, akik nem csipesszel veszik ki a croissant-t. Nagyon megszenvedi az iskolai közös uzsonnákat, és azt, amikor a gyerekek az uszodából kijöve összeütik a tenyerüket, és átadják egymásnak a börgombát.

Carine számára gyötrelmes próbák sorozatát jelenti az élet.

Engem nagyon zavar ez a történet a higikendővel.

Hogy valaki mindig úgy néz egy másik emberre, mint egy mikrobákkal tömött zsákra. Kézfogáskor mindig a másik körmét vizsgálgatja. Mindig gyanakszik. Mindig a sála mögé bújik. Mindig szekálja a gyerekeit.

Ne nyúlj hozzá! Piszkos.

Vedd le onnan a kezéd!
Ne adj neki belőle!
Ne menj ki az utcára!
Ne ülj le a földre, mert lekenek egyet!

Mindig kezet mos. Mindig száját mos. Mindig úgy pisil, hogy tíz centivel az ülőke fölött egyensúlyozik, és úgy ad pusztit, hogy a szája véletlenül se érjen a másik arcához. Mindig a gyerekeik füle alapján ítéli meg az anyukákat. Mindig, mindenki fölött ítélkezik.

Ez az egész bűzlik egy kicsit. Amúgy meg Carine családjában mindenki gyorsan nekivetkőzik ebéd közben, és az arabokról kezd beszélni.

Carine apja *arabusnak* hívja őket.

Azt mondja: „Azért fizetek annyi adót, hogy az arabusok tíz gyereket csinálhassanak.”

Meg azt: „Én az egész söpredéket bezsúfolnám egy hajóba, aztán jól elsüllyeszteném a hajót...”

Meg azt is szívesen mondogatja: „Franciaország a segélyből élők és semmirekellők országa. A franciák mind hülyék.”

És gyakran emígyen foglalja össze a mondanivalóját: „Az év első felében a családomért

dolgozom, a másik felében az államért, úgyhogy nem akarok hallani szegényekről meg hajléktalanokról, értve? Én minden második napon azért dolgozom, hogy Mamadou megcsinálhassa a tíz néger kölykét, úgyhogy ne papoljon nekem senki!”

Főleg egy bizonyos ebéd jut most az eszembe. Nem szeretek visszagondolni rá. A kis Alice keresztelője volt. Carine szüleinél voltunk, Le Mans mellett.

Carine apja egy Casino igazgatója (az áruházláncra, ne egy játékbarlangra gondoljunk), és amint megpillantottam a terméskő bejáró végén, a kovácsoltvas lámpaoszlop és a szép Audi között, teljes mélységében megértettem az *önelégült* szó lényegét: a hülyeség és gőg keveréke.

Amikor valaki megingathatatlanul elégedett önmagával. Megértettem a kövér hason feszülő égszínkék kasmírpulóverből, és abból, ahogy olyan furcsán – persze nagyon melegen – kezet nyújtott nekünk, és már előre gyűlölt minket.

Mindig elfog a szégyen, amikor az az ebéd az eszembe jut. Szégyenkezem, és ezzel nem vagyok

egyedül. Azt hiszem, Lola és Vincent sem túl büszke magára...

Simon nem volt ott, amikor a beszélgetés elfajult. A kert mélyén egy faházat épített a fiának.

Azt hiszem, hozzá lehet szokva. Biztos tudja, hogy jobb távol lenni a hájas Jacques papától, amikor kiereszti a nadrágszíját.

Simon olyan, mint mi: nem szereti az ebéd végi csetepatékat, fél a konfliktusoktól, és menekül az erőfitogtatás elől. Azt állítja, hogy ez energiapocsékolás, és hogy az embernek érdekesebb csatákra kell tartogatnia az erejét. Hogy az olyan alakok, mint az apósa, előre elveszített csatát jelentenek.

És amikor valaki a szélsőjobb előretöréséről beszél, Simon megcsóválja a fejét:

„Á.... Ez csak az iszap a folyó fenekén. Muszáj, hogy legyen, ez természetes. Ne kavargjuk fel, mert még a felszínre kerül.”

Vajon hogy viseli el ezeket a családi ebédeket? Hogy bírja ki, amikor segít az apósának lenyírni a sövényt?

Léo kisházára gondol.

Arra a percre gondol, amikor kézen fogja a fiát, és eltűnik vele a csendes erdőben.

Szégyellem magam, mert aznap eltiportak minket.

Már megint eltiportak minket. Nem mondtunk ellent a kövér fűszeresnek, aki soha nem fog messzebbre látni a távoli köldökénél.

Nem keltünk ki ellene. Nem álltunk fel az asztaltól. Csak jó alaposan megcsócsáltunk minden falatot. És közben azt hajtogattuk magunkban, hogy ez egy faszfej, és próbáltunk jó szorosan beburkolózni az úgymond méltóságunkba.

Ó, mi szegények. Olyan gyávák, gyávák voltunk...

Miért vagyunk mind a négyen ilyenek? Miért vannak ránk ilyen hatással azok, akik hangosabban kiabálnak, mint a többi ember? Miért vagyunk olyan fegyvertelenek az agresszív alakokkal szemben?

Mi velünk a baj? Hol ér véget a jólneveltség, és hol kezdődik az erkölcsi teszetoszaság?

Sokszor beszélgettünk erről. Olyan sokat vertük a mellünket pizzamaradványok és alufóliából eszkábált hamutartók mellett. Nekünk nincs szükségünk senkire, aki a tarkónkra tenyerelne. Elég nagyok vagyunk már, hogy magunktól, szépen meghajtsuk a fejünket – és akárhány üres üveg áll előttünk, mindig ugyanarra a következtetésre jutunk. Azért vagyunk ilyenek: csendesek, eltökéltek, de mindig tehetetlenek a szemétládákkal szemben, mert egy makulányi önbizalmunk sincs. Nem szeretjük magunkat.

Mármint a saját személyünket.

Nem tartjuk magunkat igazán fontosnak.

Nem eléggé, hogy le merjük köpni Jacques papa sárga mellényét. Nem eléggé, hogy akár egy percre is azt higgyük, hogy a felháborodásunk eltéríthetné a gondolatai menetét. Nem eléggé, hogy azt reméljük, megvető arckifejezésünk, asztalra hajított szalvétánk és hátrarúgott székünk bármilyen mértékben is megváltoztathatná a világ folyását.

Mit gondolt volna a derék adófizető polgár, ha így teszünk, és emelt fővel elhagyjuk a hajlékát? Egész este azt hajtogatta volna a szerencsétlen feleségének:

„Milyen kis hülyék. Na de tényleg, milyen kis hülyék. De igazán, milyen kis hülyék...”

De miért szenvedjen miattunk az a boldogtalan teremtés?

Kik vagyunk mi, hogy elrontsuk húsz ember mulatságát?

Ám úgy is gondolhatnánk, hogy nem gyávaságról van szó. Akár azt is mondhatnánk, hogy bölcsességről. Hogy mi tudunk visszavonulni. Hogy nem szeretünk szarba lépni. Hogy tisztességesebbek vagyunk az összes többi embernél, akinek megállás nélkül jár a szája, de soha nem tesz semmit.

Igen, ezzel vigasztaljuk magunkat. Hogy bár még fiatalok vagyunk, olyan tisztán látunk, mint a bölcs öregek. Hogy kilométerekkel vagyunk a nyüzsgő sokaság fölött, így nem érhet fel hozzánk az emberi hülyeség. Hogy fütyülünk az egészre. Hogy olyan sok fontosabb dolog van az életünkben. Hogy ott vagyunk mi magunknak. Mi másképpen vagyunk gazdagok.

Csak belülről kell hajolnunk.

Olyan sok minden van a fejünkben. Olyan sok minden, ami messze esik ezektől a rasszista bőfögésektől. Ott van nekünk a zene és az irodalom. Utak, kezek, búvóhelyek. ATM-bizonylatok szélére rajzolt hullócsillagok, kitépott lapok, boldog emlékek, szörnyű emlékek. Dalok, refrének a nyelvünk hegyén. Tárolt üzenetek, durva könyvek, gumimackók és megkarcolt lemezek. A gyermekkorunk, a magányunk, első izgalmaink és jövőendő terveink. A várva várt pillanatok és a lányvécébeli sutyorgások. Buster Keaton flikflakjai. A levél, amelyet Armand Robin írt a Gestapónak, és Michel Leiris felhőkösai. Az a jelenet, amikor Clint Eastwood megfordul, és azt mondja: *Oh... and don't kid yourself Francesca...* meg az a másik, amikor Nicola Carati megkínzott beteget mellé áll a kínzójuk perén. A július 14-i bálók Villiers-ben. A birsalma illata a pincében. A nagyszüleink, Racine úr szablyája, ragyogó mellvértje, vidéki ábrándjaink és a vizsgák előtti estéink. Jeanne kisasszony esőkabátja, amikor felül Gaston mögé a motorra. Francois Bourgeon *Les Passagers du vent-ja* és az első sorok André Gorz feleségének írt könyvéből – Lola olvasta be tegnap este a telefonba, miután már egy órája csepültük a

szerelmet: „Mindjárt nyolevannégy éves leszel. Összementél hat centit, csak negyvenöt kiló vagy, és mégis szép, kecses és kíváncsú maradtál.” Marcello Mastroianni a *Fekete szemekben*, és Cristóbal Balenciaga ruhái. A lovak, a por és a ropogós kenyér illata, este, amikor kiszálltunk a kocsiból. A Lalanne család a műteremben, amelyet egy kert választott el tőlünk. Az az éjszaka, amikor átfestettük az Erények utcájának tábláját, és az a másik, amikor döglött halat dugtunk a terasz alá a vendéglőben, ahol az a barom dolgozott. És amikor egy kisteherautó platóján utaztunk, egy kartonpapíron elnyúlva, és Vincent felolvasta Robert Linhart *A munkapadját*. Simon arca, amikor életében először hallgatott Björköt és Monteverdit a Macumba parkolójában.

Mindezek a hülyeségek, a nagy bánatok, a szappanbuborékok Lola keresztapjának temetésén...

Elveszett szerelmeink, széttépett leveleink és a barátaink hangja a telefonban. A felejthetetlen éjszakák, a mániánk, hogy mindig, mindent átköltöztetünk, az emberek, akiket majd fellökünk, ahogy futunk egy busz után, amely úgysem fog megvárni bennünket...

Ez a sok minden, meg még más is. Ez elég, hogy ne omoljunk össze. Elég, hogy ne próbáljunk vitába elegyedni a baromállatokkal. Dögöljenek meg. Úgyis hamarosan megdöglenek.

És egyedül döglenek meg, míg mi a moziban ülünk.

Hát, ilyesmikkel vigasztalgatjuk magunkat azért, hogy nem álltunk fel az asztal mellől akkor.

És azt is felemlítjük, hogy a látszólagos közömbösségünkről, diszkréciónkról, sőt a gyöngeségünkről is a szüleink tehetnek. Ők tehetnek róla, vagy ha úgy tetszik, nekik köszönhetjük az egészet.

Mert ők tanítottak meg minket a könyvekre és a zenére. Ők beszéltek nekünk más dolgokról, és ők kényszerítettek, hogy másként nézzünk mindent. Hogy magasabbra nézzünk és messzebbre lássunk. De azok is ők voltak, akik elfelejtettek önbizalmat csepegtetni belénk. Azt gondolták, hogy megjön az magától is. Hogy van némi tehetségünk az életre, és a fölösleges dicsérgetés csak rontaná az egónkat.

Hát, rosszul gondolták.

Ez nem történt meg soha.

És most itt tartunk. Kifinomult tutyimutyik vagyunk. Hallgatagok, szemben az izgágákkal, a kihagyott szellemes visszavágásainkkal és az enyhe hányingerünkkel.

Talán a nehéz ebéd nyomta meg a hasunkat...

Egyszer, emlékszem, családotól elutaztunk az Atlanti-óceán partjára, Hossegor mellé – ritkán fordult elő, hogy családi kirándulást tettünk valahová, mert a Család, nagy Cs-vel, soha nem adatott meg igazán nekünk –, és Pop (az apánk soha nem akarta, hogy Papának hívjuk, és amikor valaki értetlenkedett, mindig azt mondtuk, hogy ez hatvannyolc májusa miatt van. Ez a magyarázat nagyon tetszett nekünk, „'68 májusa” olyan volt, mint egy titkos kód, vagy mintha azt mondanánk, „mert az apánk a Zorg bolygóról érkezett”), szóval Pop felnézett a könyvéből, és megkérdezte:

„Gyerekek, látjátok ezt a strandot?”

(Ha ismerik, próbálják maguk elé idézni az Ezüstpartot.)

„És tudjátok, kik vagytok ti a világegyetemben?”

(Igen! Akik sosem kapnak fánkot a strandon!)

„Négy szem homok vagytok. Pontosan négy homokszem. Nem több.”

És mi elhittük neki.

A mi bajunk.

– Mi ez a szag? – kérdezte Carine nyugtalanul.

Éppen Rashid asszony szőrtelenítőjét kentem szét a lábamon.

– De mi... Mi ez az ízé?

– Nem tudom. Azt hiszem, hogy méz vagy karamell, viasszal és fűszerekkel...

– Borzalmas! Igazán undorító. És itt akarsz csinálni?

– Muszáj... Nem mehetek így oda. Tisztára olyan vagyok, mint egy jeti.

A sógornőm sóhajtva visszafordult.

– De legalább az ülésre vigyázz... Kinyitom az ablakot, Simon, kapsold ki a légkondit!

...*légy szíves*, tettem hozzá magamban.

Rashid asszony nedves vászonba bugyolálta a ragacsos masszát. „Gyere ide nekem többet, és veszek kezelésembe. Kigyomlálgatom a szerelmi kertecskédet. Majd fogod látni, hogy örül embered,

ha lekopasztalak, örülni fog bele, és azt kérsz tőle, amit akarsz te...””, biztosított kacintva.

Elmosolyodtam. De nem sokáig vigyorogtam. Ugyanis lecsöppentettem a karfát, és a papírzsebkendővel zsonglőrködtem. Szar ügy.

– És az autóban fogsz átöltözni is?

– Majd meg kellene állni, mielőtt odaérünk...

Hé, Simon! Találsz majd nekem egy kis ösvényt?

– Ami mogyoróillatban úszik?

– Csakis!

– És Lola? – kérdezte Carine.

– Mi van Lolával?

– Ő is jön?

– Nem tudom.

– Nem tudod? – Carine összerezzen.

– Nem. Nem tudom.

– Hihetetlen... nálatok soha senki nem tud semmit. Mindig ugyanaz. A nagy művészi habzás. Nem tudnátok néha összeszedni magatokat? Legalább minimálisan?

– Tegnap beszéltem vele – feleltem szárazon. – Nincs túl jó passzban, és még nem tudta, hogy jön-e.

– Na ne mondd...

Ó, hogy utálok ezt a leereszkedő hangsúlyt...

– Mit ne mondjak? – kérdeztem csikorogva.

– Ó, semmi. Veletek kapcsolatban már nem lepődöm meg semmin! És ha Lola nincs jó passzban, az ő hibája. Ezt akarta, vagy nem? Az ő bájos szokása, hogy magától belemászik a lehető legnagyobb zűrökbe. Az embernek gőze sincs, hogy...

A visszapillantóban láttam, hogy Simon összevonja a szemöldökét.

– Szóval, én azt gondolom, izé...

Igen. Pontosan. Amit te erről gondolsz, izé...

– Az a baj Lo...

– Stop – robbantam ki –, állj! Ehhez nem aludtam eleget... Majd legközelebb.

Carine felháborodott arckifejezést öltött:

– Ebben a családban soha semmit nem mondhat az ember. A másik három a legapróbb megjegyzésre is rögtön a torkának esik, ez nevetséges.

Simon a tekintetemet kereste.

– És te ezen mosolyogsz? Ezt ti mind a ketten nagyon viccesnek találjátok! Ez már sok. Ez gyerekes. Az embernek mégiscsak lehet véleménye, vagy nem? Mivel ti semmit nem akartok meghallani, az ember soha nem mondhat semmit, és mivel soha, senki nem mond semmit, érinthetetlenek maradtok. Soha nem kételkedtek magatokban. De én most megmondom, mit gondolok erről...

De mi szarunk rá, hogy te mit gondolsz erről, édes!

– Azt hiszem, hogy ez a fajta véd- és dacszövetség, ez az „összetömrülünk és teszünk mindenkire” nem szolgálja a javatokat. Egyáltalán nem építő jellegű.

– De *mi* építő jellegű ezen a nyomorúságos világon, édes kis Carine-om?

– Ja, és még ez is, könnyörgöm! Csak egy percre leállnátok ezzel a kiábrándult Szókratészt idéző bölcsekedéssel. A ti korotokban kicsit már fellengzősnek tűnik. És mondd csak, végeztél már azzal a gyantával, mert ez az ízé igazán undorító...

– Igen, igen – nyugtatgattam, a ragacsos golyót görgetve a sima, fehér lábikrámon –, már majdnem.

– És nem krémezed be utána? A pórusaidat sokk éri, és azonnal rehidratálnod kell, különben még holnap is piros foltok lesznek a lábadon.

– A fenébe, nem hoztam semmit...

– Nincs testápolód?

– Nincs.

– Nappali arckrémed?

– Nincs.

– Éjszakai krémed se?

– Az se.

– Hát semmi sincs nálad?

El volt borzadva.

– De. Nálam van a fogkefém meg a fogkrémem, a *L'Heure Bleue* parfümöm, óvszer, szempillaspirál és egy piros Labello.

Carine meg volt rendülve.

– Csak ezek vannak a piperetáskádban?

– Hát... A nagytáskámban. Nincs piperetáskám.

Carine felsóhajtott, mélyfűrást végzett a piperetáskájában, majd átnyújtott nekem egy fehér tubust.

– Tessék, legalább ezt kend rá...

Őszinte mosollyal köszöntem meg. Carine örült neki. Igaz, hogy agyréim ez a lány, de nagyon szeret

örömet szerezni. Ezt az egy jó tulajdonságát azért el kell ismerni...

Meg aztán ki nem állja, ha sokk éri a pórusokat. Megszakad bele a szíve.

Egy perc múlva hozzátette:

– Garance!

– Mmmm...

– Tudod, szerintem mi az állati nagy igazságtalanság?

– A Marionnaud árleszállí...

– Hát az, hogy még így is szép leszel. Egy kis szájfénnyel és egy parányi szemhéjpúderrel is szép leszel. Nem szívesen mondom, de ez az igazság...

Alig hittem a fülemnek. Carine évek óta először mondott valami kedveset nekem. Már majdnem megcsókoltam, de azonnal lehűtött:

– Hé, ne használd el az egész tubust! Jobb, ha tudod, hogy ez nem L'Oréal.

Na, ez kiköpött az én kis Carine-om... Attól való félelmében, hogy gyengédségen érik, a simogatás után rendszeresen beléd is mar.

Kár. Olyan sok jó pillanattól fosztja meg magát. Például az milyen jó pillanat lett volna, ha előzetes

figyelmeztetés nélkül a nyakába ugrom. Egy nagy, nyálas puszi két teherautó között... de nem. Neki muszáj mindig mindent elrontania.

Gyakran gondolom, hogy fel kellene vennem néhány nap gyakorlatra, és megtanítanom élni.

Akkor talán végre leeresztené a fegyvert, elengedné magát, ledobná a fehér köpenyt, és elfeledkezne az emberek ártalmas kipárolgásairól.

Igazán fáj a szívem érte, ahogy látom belesüppedve az előítéleteibe, képtelenül a gyöngédségre. És néha az is eszembe jut, hogy a sziporkázón okos Jacques és Francine Molinoux nevelte őt fel, Le Mans kertvárosának egyik zsákutcájában, és végül oda lyukadok ki, hogy mindent összevéve, nem is került ki olyan rosszul az egészszéből.

A fegyverszünet nem tartott soká, és Simon is megkapta a magáét:

– Ne menj olyan gyorsan. Zárd be az ajtót, mindjárt fizetőállomáshoz érünk. Mi ez a zene? De azért nem azt mondtam, hogy hússzal menj! Miért kapsoltad ki a légkondit? Vigyázz a motorosokkal. Biztos vagy benne, hogy a jó térképet hoztad el? Mi lenne, ha a táblákat is elolvasnád? Ez örület, a

másik kútnál egészen biztosan sokkal olcsóbb volt a benzin... Óvatosan kanyarogj, nem látod, hogy a körmömet festem? Ezt most direkt csinálod, vagy mi?

A bátyám nyakát nézem a fejtámla részén át. Szép, egyenes nyakát és rövidre nyírt haját.

Azon tűnődöm, hogyan képes ezt elviselni, és nem ábrándozik-e néha arról, hogy egy fához kötözi Carine-t, és a gázba tapos.

Miért beszél vele ilyen rondán ez a nő? Tudja egyáltalán, kivel beszél? Tudja, hogy a mellette ülő férfi az árleszállított modellek istene volt? A Mekanó ásza? A Lego System zsenije?

Egy türelmes kisfiú, aki több hónapig épített egy elképesztő bolygót szárított zuzmóból, és undorító állatokat is telepített rá, amelyeket kenyérbélből csinált és pókhálóba hengergetett?

Egy makacs kisfiú, aki részt vett minden versenyen, és szinte mindegyiket meg is nyerte: Nesquik, Ovomaltine, Babybel, Caran d'Ache, Kellogg's és Club Mickey?

Az egyik évben olyan szép lett a homokvára, hogy a zsűri kizárta a versenyből: azt állították, hogy valaki segített neki. Simon egész délután sírt,

végül a nagypapánknak el kellett vinnie egy palacsintázóba, csak úgy tudta megvigasztalni. Ott aztán Simon három pohár almabort ivott meg egy szuszra.

Ekkor csiccsentett be először életében.

Tudja-e Carine, hogy a férje, az ő ölebe hónapokon át vörös selyemből készült Superman-kapucnit viselt, amit mindig gondosan az iskolatáskájába rejtett, amikor belépett a sulis udvarára? Ő volt az egyetlen fiú, aki meg tudta javítani a polgármesterék fénymásolóját. És az egyetlen fiú, aki megnézhetette Mylène Carois-nak – a Carois és fia hentesboltos lányának – a bugyiját. (Nem merte neki elárulni, hogy nem igazán kíváncsi rá.)

Simon Lorient, a halk szavú Simon Lorient, aki mindig kecsesen járta a maga útját, és nem zavart senkit.

Aki soha nem vetette le magát a földre, soha nem követelőzött, soha nem panaszkodott. Aki fogcsikorgatás és bétablokkolók nélkül végezte el az előkészítő évet, és jutott be a bányászati főiskolára. Aki nem is akarta ezt megünnepelni, és

fülig pirult, amikor a Stendhal gimi igazgatónője a nyílt utcán megpuszilta örömében.

Ugyanaz a nagyfiú, aki órával a kezében húsz percig tud nevetni, amikor rágyújt egy füves cigire, és aki ismeri a *Star Wars* „összes” úrhajójának „összes” útvonalát.

Nem azt mondom, hogy Simon egy szent, hanem, hogy különb minden szentnél.

Tehát miért? Miért hagyja, hogy rendszeresen megtiporják? Rejtély. Már legalább ezerszer szerettem volna jól megrázní, felnyitni a szemét, és megkérni, hogy csapjon már az asztalra. Legalább ezerszer.

Lola egyszer megpróbálta. Simon elhajtotta, azt mondta neki, hogy ez az ő élete.

Ez igaz. Az ő élete. De mi vagyunk szomorúak miatta.

Ami egyébként elég nagy hülyeség. Lenne mit művelgetni a saját kertjeinkben is...

Simon még Vincent-nal beszél a legtöbbet. Az internetnek köszönhetően. Állandó levelezésben állnak, hülye vicceket és linkeket küldözgetnek egymásnak, régi lemezeket, használt gitárokat és

makettrajongókat keresgélnek, így halászott ki Simon egy szuper barátot Massachusettsben, akivel fényképeket küldözgetnek egymásnak a távirányítós hajóikról. Ezt a barátot Cecil (Sziszöl) W. (Dábljú) Thurlingtonnak hívják, és egy nagy házban lakik Martha's Vineyard-on. Mi ezt állati menőnek találjuk Lolával... Martha's Vineyard... „A Kennedyk bölcsője” – a *Paris Match* kifejezésével élve. Arról álmodozunk, hogy repülőre szállunk, és lelkesen kiabálva befutunk Cecil magánstrandjára: „*Youhou! We are Simons sisters! Darling Cécile! We are so very enchantède!*”

Szerintünk Sziszölön tengerészkék blézer lenne, fáradt rózsaszín pamutpulóver a vállára vetve, és nyersvásznon nadrág. Egy igazi Ralph Lauren-hirdetés...

Amikor efféle szégyenletes jelenetekkel fenyegetjük meg Simont, egy pillanatra mindig elveszíti a hidegvérét.

– Mintha direkt csinálnád! Már megint kicsúsztam!

– De hát hány réteget kensz rá? – kérdezte Simon nyugtalanul.

– Hármat.

– Három réteget?

– Az alap, a szín és a fixáló.

– Á...

– Vigyázz már, és szólj, amikor fékezni akarsz!

Simon felvonta a szemöldökét. Nem. Bocsánat.

Csak az egyik szemöldökét.

Vajon mire gondol, amikor így felvonja a bal szemöldökét?

Gumírozott szendvicset ettünk az autópálya pihenőben. Ocsmány holmi volt. Én inkább a napi menüre szavaztam volna egy út menti csárdában, de ott „nem mossák meg rendesen a salátát”. Ja, tényleg, el is felejtettem. Úgyhogy három légmentesen zárt szendvics. (Sokkal higiénikusabb.)

„Nem valami jó, de legalább az ember tudja, mit eszik!”

Ez is egy nézőpont.

Tehát most odakint ültünk, a szemeteskukák mellett. Két másodpercenként azt hallottuk: „brrrrram” és „bruuuuuu”, de én rá akartam gyújtani, és Carine nem bírja a dohányfüstöt.

– Muszáj kimennem a mosdóba – jelentette be Carine fájdalmas képpel. – Nem hiszem, hogy túl nagy a luxus errefelé...

– Miért nem mész a fürdőbe? – kérdeztem.

– Itt, mindenki előtt? Megőrlöttél!

– Csak egy kicsivel kell messzebbre menned. Elkísérlek, ha akarod...

– Nem.

– Miért nem?

– Összekoszolnám a cipőmet.

– Ó, de... Mi az a három kis csepp?

Carine felállt, válasza sem méltatott.

– Tudod, Carine – jelentettem ki ünnepélyesen –, azon a napon, amikor majd szívesen pisilsz a fürdőbe, sokkal boldogabb leszel.

Carine felkapta a papírszalvétákat.

– Minden nagyon rendben van így, köszönöm.

A bátyám felé fordultam. A kukoricást fixírozta, mintha egyenként meg akarná számolni a csöveket. Úgy néztem, nincs nagyon feldobva.

– Jól vagy?

– Jól – felelte, de nem fordult felém.

– Nem úgy látszik...

Megdörgölte az arcát.

- Fáradt vagyok.
- Mitől?
- Mindentől.
- Te? Nem hiszem.
- Pedig ez az igazság.
- A meló?
- A meló. Az életem. Minden.
- Miért mondd most el nekem?
- Miért ne mondanám el neked?

Elfordult tőlem.

– Hé, Simon, mit csinálsz velem? Neked nincs jogod így beszélni. Ha nem tudnád, te vagy a család hőse!

– Hát, igen, csak... Most fáradt a hősök.

El voltam képedve. Életemben először láttam ilyen elveszettnek Simont.

Ha ő is elkezd kételkedni, hová legyünk mi?

És ebben a percben, és én erre mondom azt, hogy ez egy csoda, és hozzáteszem, hogy ez nem lep meg egyáltalán, és csókolom a testvérek védőszentjét, aki idestova harmincöt éve örökös főlöttünk, és nem sokat pihen az a jámbor lélek, megszólalt Simon mobilja.

Lola volt az, aki végül is elszánta magát, és most azt kérdezte, Simon fel tudná-e venni őt a chateauroux-i állomáson.

A jókedv azonnal visszatért. Simon a zsebébe csúsztatta a mobilt, és kért tőlem egy cigarettát. Carine visszajött, miután könyékig tisztára sikálta magát. Azonnal emlékeztette Simont, hány áldozatot szed évente a tüdőre... Simon apró, hessegető mozdulatot tett a kezével, mintha egy legyet akarna elzavarni, Carine erre köhécselve félrevonult.

Lola jönni fog. Lola velünk lesz. Lola nem engedte el a kezünket, és a világ maradék része nyugodtan elmerülhet a semmiben.

Simon feltette a napszemüvegét.

Elmosolyodott.

Az ő Lolája már a vonaton ül...

Van valami különleges a kapcsolatukban. Először is, korban ők állnak egymáshoz a legközelebb, tizennyolc hónapnyi különbséggel születtek, meg aztán ők tényleg együtt voltak *gyerekek*.

Ha valami galiba volt, mindig ők álltak mögötte. Lolának szárnyalt a képzelete, Simon pedig nagyon engedelmes volt (már akkor is...), megszöktek, elvesztek, összeverekedtek, megkínozták egymást, majd összebékültek. Mama meséli, hogy Lola egyfolytában piszkálta Simont, hogy mindig bement a szobájába, veszekedett vele, kitépte a könyvet a kezéből, vagy szétrugdosta a Playmobiljait. A nővérem nem szereti, ha ezekre a fegyvertényekre emlékeztetik (ilyenkor úgy érzi, egy kalap alá kerül Carine-nal), úgyhogy az anyánk gyorsan visszavesz egy kicsit, és hozzáteszi, hogy Lola mindig csinált valami vicceset, áthívta az összes környékbeli kölyköt, és egy rakás játékot talált ki. Hogy olyan volt, mint egy nagyon laza cserkészvezér, percenként ezer ötlete támadt, és úgy vigyázott a bátyjára, mint egy tyúkanyó. Hogy koronát szabott neki a kakaós dobozból, és kiráncigálta a „legói” közül, amikor Goldorak vagy Albator ment a tévében.

Lola és Simon még ismerték a Nagy Korszakot. A villiers-i időket. Amikor mindahányan a világ végén laktunk, és a szüleink még boldogak voltak

együtt. Lola és Simon számára a ház előtt kezdődött a világ, és a falu határában ért véget.

Együtt rohantak a bikák elől, akik nem is voltak bikák, és igazi kísértetházakat néztek meg.

Együtt rángatták Margeval néni csengőjét, amíg az otthonba nem került, szétrombolták a csapdákat, belepisiltek a mosóteknőbe, megtalálták a tanító bácsi malac újságjait, cigit loptak, felgyújtották a színes kis petárdákat, és kihalászták a folyóból a kismacskákat, akiket egy szemét tetűláda élve egy nejlonzsákba kötött.

Bumm. Egyszerre hét kiscica! Hogy Pop mennyire örült nekik!

És amikor a Tour de France átment a falun... Lola és Simon vásárolt ötven bagettet, és szendvicseket árultak. Az így keresett pénzből vicces és trükkös tárgyakat vettek, hatvan Malabart maguknak, nekem egy ugrókötelet, egy kis trombitát Vincent-nak (már akkor is), és a legújabb *Yoko Tsunót*.

Igen, az még egy másik gyerekkor volt... Ők még tudták, mi az evezővilla, rágyújtottak a szivarfa termésére, és ismerték az egres ízt. Egyébként azt az eseményt, ami a legnagyobb

hatással volt rájuk, nagy titokban felírták a sufniajító hátuljára:

„Ma ~~ápr~~ április nyolcadikán látuk sortban azatyát.”

És aztán együtt élték át a szülők válását. Vincent és én még túl kicsik voltunk. Mi igazán csak a költözés napján ébredtünk rá az átverésre. Lolának és Simonnak, velünk ellentétben, bőven volt alkalma kiélvezni az előadást. Éjszaka felébredtek, és szorosan egymás mellett leültek a lépcsőre, hogy hallják „a beszélgetést”. Az egyik este Pop feldöntötte a hatalmas konyhaszekrényt, Mama pedig elszáguldott az autóval.

És ők tíz lépcsővel feljebb ültek, és szopták a hüvelykujjukat.

Hülyeség most elmesélni mindezt, az ő cinkosságuk még sok minden máson is alapszik, nemcsak ezeken a kissé nehéz pillanatokon. De azért...

Vincent-nal és velem egészen más a helyzet. Mi a városban voltunk kisgyerekek. Kevesebb biciklizés, több tévézés... Nem tudtunk volna

megfoltozni egy biciklikereket, de tudtuk, hogy lógjunk meg az ellenőrök elől, hogy menjünk be a moziba a vészkijáraton, és hogy javítsunk meg egy gördeszkrét.

Aztán Lola kollégista lett, és már nem volt senki, hogy lökött ötleteket adjon nekünk, és utánunk jöjjön a kertbe.

Minden héten írtunk egymásnak. Ő volt az én drága nővérkém. Istenítettem, rajzokat küldtem neki, és verseket írtam hozzá. Amikor hazajött, megkérdezte, Vincent jól viselkedett-e, amíg ő nem volt itthon. Naná, hogy nem, feleltem, naná, hogy nem. És részletesen elmeséltem Vincent összes gáztettét, amelynek az áldozata voltam az elmúlt héten. És ekkor, legnagyobb meglepetésemre, Lola kivonszolta Vincent-t a fürdőszobába, és elfenekelte.

Minél jobban üvöltött az öcsém, én annál boldogabb voltam.

És aztán egyszer, hogy növeljem a boldogságomat, látni is akartam a szenvedését. És, borzalom, mit láttam: a nővérem egy hengerpárnát csépett a szíjjal, miközben Vincent ütemesen üvöltött, és egy *Boul et Bille-t* lapozgatott.

Szörnyűséges csalódás volt. Ezen a napon Lola lezuhant a piederstárlól.

Ami egyébként jó dolognak bizonyult. Attól kezdve egyforma magasan voltunk.

Ma ő a legjobb barátnőm. Tudják, olyan Montaigne és La Boétie módra... Mert ő ő, és én én vagyok. És hogy ez a harminckét éves fiatal nő történetesen a nővérem, az egészen mesés. Mondjuk, egy kicsit több is; amennyiben nem veszítettünk időt, hogy magunkat megtaláljuk.

Loláé az *Esszék*, a szuper elméletek és az, hogy filozofálni nem más, mint megtanulni a halált. Az enyém *Az önkéntes szolgaságról*, a végeérhetetlen visszaélések és az a sok zsarnok, aki csak azért tud nagy lenni, mert mi térden állunk. Loláé az igazi ismeretek, az enyéme a bíróságok. De közös az az érzés, hogy mindennek csak a fele vagyunk, és hogy az egyikünk a másik nélkül csak egy fél lehet.

Pedig nagyon különbözünk egymástól... Lola az árnyékától is fél, én rá sem hederíték. Ő szonetteket másol, én sorozatokat töltök le. Ő a festőket csodálja, én a fotósokat imádom. Ő soha nem

mondja el, mi nyomja a szívét, én mindent kimondok, amit gondolok. Ő nem szereti a konfliktusokat, én azt szeretem, ha minden teljesen világos. Ő szereti, ha „egy kicsit be van csípve”, én inni szeretek. Ő nem szeret eljárni otthonról, én hazamenni nem szeretek. Ő nem tud mulatni, én nem tudok lefeküdni. Ő nem szeret játszani, én nem szeretek veszíteni. Neki hatalmas szíve van, az én jószágom kicsit visszafogott. Ő soha nem húzza fel magát, én rögtön robbanok.

Ő kijelenti, hogy a korán kelőké a világ, mire én könnyörgök neki, hogy beszéljen kicsit halkabban. Ő romantikus, én gyakorlatias vagyok. Ő férjhez ment, én szállok virágról virágra. Ő nem tud lefeküdni egy fiúval, ha nem szerelmes belé, én nem tudok lefeküdni egy fiúval, ha nincs nálam óvszer. Ő... Neki szüksége van rám, és nekem szükségem van rá.

Lola nem ítélkezik fölöttem. Olyannak fogad el, amilyen vagyok. Ólmos arcszínnel és sötét gondolatokkal. Vagy rózsás arccal és napsugaras gondolatokkal. Lola tudja, milyen az, amikor esőköpenyre és magas sarokra vágyik az ember. Ő pontosan tudja, milyen az, amikor izzásig használ

az ember egy hitelkártyát, és veri a mellét, mikor már kihűlt. Lola elkényeztet. Tartja a függőnyt, amikor a próbafülkében vagyok, és mindig azt mondja, hogy nagyon szép vagyok, és nem, nem nagy benne a seggem. Mindig megkérdezi, hogy vannak a szerelmeim, és mindig elkeseredik, amikor a szeretőimről mesélek neki.

Ha már nagyon régóta nem láttuk egymást, elvisz egy sörözőbe, a Bofinger-be vagy a Balzarba, hogy bámuljuk a fiúkat. Én a szomszéd asztalnál ülök stírolóm, ő a pincéreket. Ő egészen odavan a testhez álló mellényt viselő nagy mamlaszoktól. A tekintetével követi őket, Sautet filmjébe illő történeteket talál ki róluk, és hosszan elemzi a stílusukat. Az a vicces, hogy mindig eljön a pillanat, amikor látjuk valamelyiket, ahogy hazaindul a műszak végén. Akkor már nem hasonlít semmire. A farmer vagy a tréningalsó váltja a hosszú fehér kötényt, és nagyon közönségesen beszél a kollégáival:

- Szia, Bernard!
- Szia, Mimi. Látunk holnap?
- Még mit nem! Csak ábrándozz, szépségem.

Lola ilyenkor lesüti a szemét, és kitörli a tányérját az ujjával. Isten veletek, borjúk, tehenek, disznók, isten veletek, hülye ábrándok...

Kicsit elveszítettük egymást szem elől. A kollégium, a tanulmányai, a nászajándékok listája, a szünidők az anyóséknál, a vacsorái...

A szeretet megmaradt, de hiányzott az engedettség. Lola tábort váltott. Vagy inkább csapatot. Nem ellenünk játszott, de egy olyan bajnokságban, ami minket untatott egy kicsit. Olyan béna krikett-féleségben, egy rakás érthetetlen szabállyal, ahol egy olyan íz után szaladgálsz, amit soha nem látni, ráadásul még fájdalmat is okoz... Egy bőr íz után, aminek a közepében parafa van. (Hé, Lolókám! Nem direkt, de mindent összefoglaltam!)

Míg mi, „a kicsik”, még alapvetőbb sémáknál tartottunk. Szép gyep – huba, huba! Hideg sör és ökörködés. Nagydarab fiúk, fehér pólóban – honk, honk! Egy dorong a seggükben. Gondolom, értik, miről beszélek. Nem igazán értünk még meg rá, hogy a versailles-i parkban sétálgassunk Neptunus medencéje körül...

Tehát így. Távolról kedveskedtünk egymásnak. Lola felkért az első gyereke keresztyánjának, én nála helyeztem el megőrzésre az első szerelmi bánatomat (és belesírtam a keresztelőmedencébe), de az efféle ünnepi események között nem történtek különösebben nagy dolgok. Születésnapok, családi ebédek, néhány, a férje előtt titkoltan elszívott cigaretta, egy cinkos kacsintás, vagy a feje a vállamon, amikor ugyanazt a fényképet néztük...

Ez volt az élet... legalábbis az övé.

Respect.

És aztán visszajött hozzánk. Hamu borította, mint egy piromániás őrültet, aki visszaadja az embernek a gyufásdobozt. Miután benyújtott egy válókeresetet, amire senki nem számított. Azt meg kell adni, jól eltitkolta ez a ravasz nőszemély, mire megy ki a játék. Mindenki azt hitte, hogy boldog. Sőt, talán még csodáltuk is érte, hogy olyan gyorsan és könnyedén megtalálta az utat. „Lola tök rendben van”, gondoltuk keserűség és irigység nélkül. Még mindig Lola találja ki a legjobb kincsvadászatot...

És aztán: bumm. Programváltozás.

Egyszer váratlanul olyan időpontban állított be hozzám, ami nem rá vallott. A fürdetés és az esti mese órájában. Sírt, és bocsánatért könyörgött. Őszintén hitte, hogy a környezete igazolja a létezését, és hogy a többi, az összes többi, ami a fejében lapul, a titkos élete és a lelke kis redői nem igazán fontosak. Arra volt szükség, hogy vidám legyen, hogy húzza az igát, még ha el is fogy közben a levegője. És amikor ez kezdett nehezebbé válni, akkor jött a magány, a rajzok... a séták, az egyre hosszabb séták a babakocsival, a gyerekek könyvei és a házimunka, amelybe olyan kényelmes volt menekülni.

Ó, igen. Igazán kényelmes cél, úgy élni, mint Castor papa kis vörös tyúkjá...

Vörös tyúk jó háziasszony:

Egy porszem sincs a bútoron,

A vázában virág,

Az ablakokon szép, vasalt függönyök.

Elmenni hozzá élvezet.

Csakhogy, nézzük csak, a kis vörös tyúk, nyekk. Lola elvágta a torkát.

Másokkal együtt én is az égből pottyantam ide. Nem tudtam mit mondani. Lola soha nem

panaszkodott, soha nem osztotta meg velem a kétségeit, és világra hozott két édes kisfiút. És szerették. Megvolt mindene, ahogy mondják. Ahogy a kretének mondják.

Mit szóljon az ember, amikor valaki bejelenti neki, hogy a naprendszer megzavarodott? Mit kell mondani ilyen esetben? A mindenit, hiszen egészen eddig Lola mutatta nekünk az utat. Bízunk benne. Vagy legalábbis én mindenképpen bíztam benne. Jó sokáig ültünk a földön, és szloptáltuk a vodkát. Lola sírt, azt ismételte, hogy nem tudja már, merre tart, elhallgatott, majd sírt tovább. Bárhogya is dönt, boldogtalan lesz. Akár megy, akár marad, az élet semmiképpen sem éri már meg, hogy végigélje.

A vodkának köszönhetően sikerült felráznom egy kicsit. Hé! Nem ő tehet egyedül erről a hajótörésről! Amikor a használati útmutató már olyan vastag, mint egy telefonkönyv, és egy hülye gyepen jársz körbe-körbe, és senki nem áll melletted, ő legalábbis nem, akkor biztos, hogy egyszer csak... Húzz el, kiscsibém!

Meg sem hallott.

„És a gyerekek kedvéért nem bírnád ki még egy kicsit?”, suttogtam, és átnyújtottam neki egy újabb csomag papírzsebkendőt. A kérdésem azonnal felszárította a könnyeit. Hát nem értettem meg semmit? Éppen miattuk kell ez a vérfürdő. Hogy megkímélje őket a szenvedéstől. Hogy soha ne hallják, amint a szüleik verekednek és sírnak az éjszakában. És mert nem lehet felnőni egy házban, ahol a szülők már nem szeretik egymást, ugye?

Nem. Nem lehet. *Meg* lehet nőni, de *felnőni* nem.

A folytatás már gyászosabb. Bíróság, sok sírás, zsarolás, bánat, átvirrasztott éjszakák, fáradtság, lemondás, büntudat, az egyik fájdalom a másikéval szemben, agresszivitás, tanúskodás, bíróság, klánok, felszólítás, légszomj és falnak támasztott homlok. És mindezek kellős közepén két nagyon kék szemű kisfiú, aki előtt Lola tovább bohóckodott, és pukizós hercegekről és nagyon-nagyon ostoba hercegnőkről szóló meséket talált ki az ágy szélén ülve. Ez csak tegnap volt, és még pislálkol a parázs. Nem kell hozzá sok, hogy az okozott bánatból született bánat újra megfojtja Lolát, és tudom, hogy vannak nagyon nehéz

reggelei. Az egyik nap bevallotta, hogy miután a gyerekek elmentek az apjukhoz, hosszan nézte magát az előszoba tükreben, ahogy sír. Hogy teljesen felolvadjon.

Ezért nem akart eljönni erre az esküvőre sem.

A családdal találkozni. Az összes nagybácsival, nénikével, távoli unokatestvérrel. Az összes emberrel, aki nem vált el. Akik rendezett életet élnek. Akik másképp csinálták. Az ő enyhén szánakozó vagy nyíltan döbbent arcukkal. Az egész folklór. A szűzies fehér, a Bach-kantáták, a kívülről betanult örökre szóló eskük, a családi csevegések, a két kéz ugyanazon a késen és a *Kék Duna keringő*, amikor az embernek igazán fájni kezd a lába. De főleg: a gyerekek. A mások gyerekei.

Azok, akik egész nap ide-oda rohangásznak, a fülük kicsit vörös, mert a poharak aljáról felhajtották a maradék italokat, összekoszolják a szép ruhájukat, és könyörögnek, hogy ne kelljen lefeküdni most azonnal.

A gyerekek igazolják a családi ünnepeket, és miattuk bírjuk elviselni őket.

Mindig őket a legjobb nézni. Mindig ők az elsők a táncparketten, és csak ők merik megmondani,

hogy undorító a sütemény. Életükben először örülten szerelmesek lesznek, és kimerülten elalszanak az anyukájuk ölében. Pierre koszorúsfiú lett volna, kiügyeskedte, hogy a cyberkardja tökéletesen beférjen a ráncos övrész alá, és azon rágódott, elcsórhat-e néhány fillért a menyasszonytánc alatt. De Lola rosszul számolta ki a láthatást: ez nem az ő hétvégéje volt. Tehát nem lesz kosárka, nem lesz rizscsata a templom előtt. Mondtuk Lolának, hogy próbálja felhívni Thierryt, és elcserélni a hétvégét, de erre nem is válaszolt.

De mégis eljön! És Vincent is ott lesz! Mind a négyen leülhetünk egy félreeső asztalhoz néhány elcsórt borosüveggel a sátor mögé, és kitárgyalhatjuk Solange néni kalapját, a menyasszony csípőméretét, és hogy milyen röhejesen néz ki Hubert unokatesónk a bérelt cylinderében, ami olyan szépen ül az elálló fülein. (Az anyja hallani sem akart plasztikai műtétről, hiszen „nem lehet megváltoztatni Isten művét”.) (Hé! Ez megható, mi?)

Újra egyesül a klán. Az élet megint négyfelé osztódik.

Harsogjatok, kürtök! Daloljatok, kakukkok! Mi voltunk a gascogne-i, carbon-i és cas-tel-mit-tudom-én-hol-i legények.

- Miért megyünk le az autópályáról?
 - Felvesszük Lolát – felelte Simon.
 - És hol? – kérdezte döbbenten szép kedvese.
 - A chateauroux-i pályaudvaron.
 - Ez valami vicc?
 - Nem, szó sincs róla. Negyven perc múlva érkezik.
 - És ezt miért nem mondtad idáig?
 - Elfelejtettem. Az előbb telefonált.
 - Mikor?
 - Amikor az autóspihenőnél voltunk.
 - Én nem is hallottam.
 - Vécén voltál.
 - Á, értem...
 - Mit értesz?
 - Semmit.
- De az arca épp az ellenkezőjéről árulkodott.

– Talán van valami gond? – csodálkozott a bátyám.

– Nem. Gond egy szál se. De legközelebb talán egy taxilámpát is tehetnél az autó tetejére, akkor egyértelműbb lenne a dolog.

Simon nem vágott vissza. De a kormányon kifehéredtek az ujjpercei.

Carine az anyjánál hagyta a gyerekeket, hogy, idézem, kettőspont, idézőjel *egy szerelmes hétvégét töltsenek el ők ketten* három pontocska, idézőjel bezárva.

Hát ez nagyon, nagyon, nagyon forrónak ígérkezik!

– És ti.... ti is a mi szállodai szobánkban akartok aludni?

– Nem, nem – csóváltam meg a fejem –, ne izgulj.

– Talán szállást foglaltatok?

– Hát...Nem.

– Persze... Le mertem volna fogadni.

– De hát ez nem gond! Mi bárhol elalszunk! Például Paule néninél!

– Paule néninél nincs több ágy. Tegnapelőtt megint elmondta a telefonban.

– Hát akkor majd nem alszunk, és kész!

Erre Carine a vállkendőjét sodorgatva azt dűnnyögte a bajusza alatt: merttimindigbzzzss...

Nem értettem.

Pechünk volt, a vonat tíz percet késett, és amikor az utasok végül leszálltak, Lolának hírehamva sem volt.

Simon és én majd beszartunk.

– Biztos, hogy nem kevertétek össze Châteauroux-t Châteaudun-nel? – gágogta a lúd.

És akkor, nézzétek csak.... Ott van Ő... A peron legeslegvégén. Az utolsó kocsiban ült, nyilván rohanva szállt fel a vonatra, de nagyon is itt volt, és a karját lengetve felénk tartott.

Olyan volt, mint mindig, olyan volt, amilyennek vártam. Mosolygott, kicsit himbálózva járt, lapos balerinacipőt viselt, fehér ing és egy régi farmer volt rajta.

Elképesztő kalap volt a fején. Egy széles, fekete selyemszalaggal szegett, hatalmas főkötőszerűség.

Megpuszilt. Milyen szép vagy, mondta, levágattad a hajad? Megpuszilta Simont,

megsimogatta a hátát, és levette a nagy kalapot, nehogy szétzilálja Carine fürtöcskéit.

A kerékpáros kocsiban kellett utaznia, mert nem talált helyet, ahová letehetne volna a főkötőjét, és megkérdezte, nem kerülhetnénk-e az állomás büféje felé, hogy szendvicset vegyen. Carine az órájára nézett, én pedig kihasználtam az alkalmat, és megvettem a szennylapomat.

Az a rohadt rohanás... Az a rohadt kényeskedés...

Visszaszálltunk az autóba, és Lola megkérdezte a sógornőjét, az ölébe teheti-e a kalapját. Semmi gond, felelte Carine kicsit erőltetett mosollyal, semmi gond.

A nővérem felemelte az állát, mintegy azt kérdezve, mi zajlik itt? Én meg az égre emeltem a tekintetemet, jelezve, hogy csak a szokásos.

Lola elmosolyodott, és megkérdezte Simont, van-e valami zene. Carine közbeszólt, hogy neki fáj a feje. Én is elmosolyodtam.

Utána Lola megkérdezte, van-e valakinek körömlakkja, mert ki akarja lakkozni a körmét. Egyszer, kétszer, semmi válasz. Végül kedvenc

gyógyszerészünk hátranyújtott egy kis vörös flakont.

– De vigyázol az ülésre, ugye?

Utána lánytestvéres dolgokról beszélgettünk. Ugorjuk át ezt a jelenetet. Túl sok kód, rövidítés, váratlan felnyerítés van benne. Meg aztán hang nélkül nem jelent semmit. Akinek van lánytestvére, meg fogja érteni.

Az Isten Háta Mögött kellős közepében voltunk, Carine a térképet forgatta, és Simon megint megkapta tőle a beosztását. Simon végül megszólalt:

– Add már oda azt a kurva térképet Garance-nak, neki van egyedül érzéke a tájékozódáshoz az egész rohadt családban!

A hátsó ülésen döbbsenten bámultunk egymásra. Két szitokszó egyetlen mondatban, és a végén egy felkiáltójel... Határozottan rosszul álltak a dolgok.

Nem sokkal azelőtt, hogy megérkeztünk volna Paule néni kastélyába, Simon talált nekünk egy szederbokrokkal szegélyezett kis ösvényt. A bokrokra vetettük magunkat, a villiers-i lugasokat emlegetve. Carine, aki nem emelte ki a seggét az

autóból, felhívta rá a figyelmünket, hogy a rókák gyakran pisálnak a szederbokrokra.

Fütyültünk rá. Hiba volt...

– Na persze. Az echinococcus nem mond nektek semmit. A vizelettel távozó parazitalárvák, meg a...

Mea culpa. Mea maxima culpa, erre már kicsit begurultam:

– De hát ez mind baromság! Lószar, és a többi! A rókáknak ott van az egész természet, hogy rápisáljanak! Az összes ösvény! Az összes bozót! Az összes fa és a körülöttük elterülő mezők, muszáj, hogy pont ide jöjjenek pisilni?! Éppen a mi szedreinkre?! Ez ökörség! Tudod, ebbe halok bele... Ez tesz engem beteggé. A hozzád hasonlók tesznek tönkre mindent...

Bocsánat. Mea culpa. Az én vétkem. Az én igen nagy vétkem. Pedig megfogadtam, hogy tartom a pofám. Megfogadtam, hogy nyugodt és végtelenül *zen* maradok. Még ma reggel is megfenyegettem magam a tükörben: Garance, aztán semmi céció a hülye tyúkkal, okés? Most az egyszer nem hagyod, hogy elcsessze a hangulatot! És tessék, most megtörtem. Nagyon sajnálom. Őszintén sajnálom. Elcseszte a szedreinket és a maradék

gyermekkorunkat. Egyszerűen az agyamra megy. Nem bírom elviselni. Még egy megjegyzés, és megetetem vele Lola sombreroját.

Carine megérezhette a golyó szelét, mert becsukta az ajtót, és beindította motort. A légkondi miatt.

Na, ez is halálra idegesít, az olyanok, akik álló autóban is járatják a motort, hogy hideget fűjjon a fejükre, vagy meleget a lábukra, de most hagyjuk. Majd legközelebb vesszük elő a globális felmelegedés témáját. Carine magára csukta az ajtót, már ez is valami. Nézzük a dolgok pozitív oldalát.

Simon kinyújtóztatta a lábát, közben mi átöltöztünk. Tehát vettem egy csodálatos szarít a Brady passzázsban, nagyon közel hozzám. Arannyal szegett türkizkék volt, gyöngyökkel és apró csengettyűkkel. Volt hozzá egy ujjas mellényke, egy hosszú, nagyon szűk és hosszan felhasított szoknya, és egy nagy lepel, hogy mindezt beburkolja. Csodálatos volt.

Paszományból készült fülbevalók, a nyakam körül egy sereg amulett, a jobb csuklómon tíz, a balon húsz karkötő.

– Nagyon jól áll – jelentette ki Lola. – Ez hihetetlen. Egyedül csak te engedhetsz meg magadnak ilyesmit. Olyan szép hasad van, olyan lapos, olyan izmos...

– Hé – jegyeztem meg ragyogva, és megöleltem –, hatodik emelet, lift nélkül...

– A terhességeim zárójelbe tették a köldökömet... Majd nagyon fogsz vigyázni, rendben? Minden nap bekrémezed a hasad, és...

Vállat vontam. Az én kis távcsövem nem látott ilyen messzire.

– Begombolod? – csacsogta Lola, és hátat fordított.

Lola ezredszerre is a vastag fekete selyemruháját vette fel. Nagyon sötét volt, kerek kivágással, ujjatlan, és hátul ezer apró gomb fogja össze.

– Látom, nem verted magad nagy költségekbe a mi kedves Hubertünk esküvője alkalmából – állapítottam meg.

Lola mosolyogva megfordult.

– Figyelj, Garance...

– Mi van?

– Szerinted mennyibe került a kalap?

– Kétszázba?

Nemet intett.

– Hát mennyibe?

– Nem mondhatom meg – göcögte –, túl borzalmas.

– Ne röhögj, hülye, nem találok bele a gomblyukakba.

Abban az évben a balerinacipők voltak divatban. Lola cipői puhák és fűzősek voltak, az enyémekeket aranylapocskák borították.

Simon tapsolt:

– Gyerünk, Bluebell Girls... Pattanjatok be az autóba!

A nővérem karjára támaszkodtam, hogy ne inogjak, és a fülébe súgtam:

– Előre szólok, ha a ribanc megkérdezi, jelmezbálba készülök-e, megetetem vele a kalapod.

Carine-nak nem volt alkalma bármit is mondani, mert nyakig húztam a szoknyámat, amikor beültem.

Túl szűknek bizonyult, végül le kellett vennem, nehogy elszakadjon.

Tangabugyiban, a műbőr üléshezaton, hát... nagyon mereven ültem.

A púderes dobozom tükrében festettük ki magunkat, miközben a drága echinococcus-szakértő a napellenző tükrében ellenőrizte, szimmetrikusan állnak-e a klipszei.

Simon könyörgött, hogy legalább ne egyszerre parfümözzük be magunkat mind a hárman.

Időben érkeztünk Bivalybasznádra. Az autó mögött belebújtam a szoknyámba, majd az ablakból bámészkodó, döbbent falusiak tekintetétől kísérve elsétáltunk a templomtérré.

Az a szép, fiatal nő szürkében és rózsaszínben, aki Georges bácsival beszélget, az anyánk. Nyakába ugrottunk, de vigyáztunk, el ne kenje a sminkünket.

Mivel nagy diplomata, először a menyét puszlta meg, megdicsérte a ruháját, majd nevetve hozzám fordult:

– Garance... Csodásan nézel ki... Már csak egy vörös pötty kellene a homlokodra!

– Már csak az hiányozna – eresztette meg Carine, mielőtt szegény fonnyadt bácsikánkra vetette magát. – Ha jól tudom, nem jelmezbálban vagyunk...

Lola úgy tett, mintha átnyújtaná a kalapját, és hangosan elneveltük magunkat. Az anyánk Simonhoz fordult:

– Ilyen elviselhetetlenek voltak egész úton?

– Még ennél is rosszabbak – bólogatott Simon komolyan.

Majd hozzátette:

– És Vincent? Nem veled van?

– Nem. Dolgozik.

– Hol dolgozik?

– Hát, még mindig a kastélyában.

A bátyánk hirtelen összement tíz centit – De... Én azt hittem... Szóval nekem azt mondta, hogy jön...

– Megpróbáltam rábeszélni, de hajthatatlan volt. Tudod, Vincent és az esküvői aprósütemények...

Simon nagyon elkeseredettnek tűnt.

– Ajándékot hoztam neki. Egy majdnem fellelhetetlen bakelitet. Meg aztán látni is szerettem

volna. Karácsony óta nem láttam. Jaj, annyira sajnálom... Megyek is, iszom egy sört...

Lola elfintorodott:

– Callamba. Egyáltalán nincs formában a mi kisz Szimonkánk...

– Na ne mondd – vágtam vissza, és Ünneprontó asszonyságra néztem, aki egymás után odadörgölözött az összes nénikénkhez –, na ne mondd...

– De lányok, ti legalább elragadóak vagytok! Majd ti felvidítotok minket, és jól megtáncoltatjátok a bátyákat ma este, ugye?

Az anyánk ezután otthagyt minket, hogy eleget tegyen társasági kötelezettségeinek.

Követtük a tekintetükkel ezt a pici asszonyt. A kecsességét, a fellépését, a mozgékonyágát, az eleganciáját, a viselkedését figyeltük...

Egy igazi párizsi nő...

Lola arca elborult. Két édes kislány csatlakozott nevetve az esküvői menethez.

– Na jól van – jelentette ki –, azt hiszem, én is csatlakozom Simonhoz...

És én ott álltam, mint egy hülye, a tér közepén, a fáradtan lógó szárnyú szárímban.

De persze nem túl sokáig, mert Sixtine unokatestvérünk lépett oda hozzánk:

– Jé, Garance, harekrisna! Jelmezbálba készülsz, vagy mi?

A tőlem telhető legszebben rámosolyogtam, és óvakodtam megjegyzést tenni a rosszul kiszőkített bajuszára és a besançon-i Christiane Laure-szalóban készült almazöld kosztümjére.

Amint elhúzott, Geneviève nénikém cuppant rám:

– Istenkém, te vagy az, Clémence, kicsikém? Te jó Isten, mi ez a vas ízé a köldöködben? Mondd csak, nem fáj?

Na jól van, döntöttem el, én is csatlakozom Simonhoz és Lolához a kocsmában...

A teraszon ülték. Egy-egy pohár sör volt előttük, a nap felé tartották az arcukat, a lábukat hosszan maguk elé nyújtották.

Nagy reccsenéssel én is leültem, és ugyanazt rendeltem, amit ők.

Boldogan, békésen, sörhabbajusszal néztük a házuk kapujában álló embereket, akik a templom kapujában álló embereket tárgyalták ki. Csodálatos látvány volt.

– Hé, az ott annak a felszarvazott Olivier-nek az új felesége?

– Az a kis barna nő?

– Nem, az a szőke, Larocheau-ék mellett...

– Segítség. Ez még rondább, mint az előző volt. Figyuzd a táskáját...

– Hamis Gucci.

– Talált. És még csak nem is Vintimille-minőség. Hamis Gucci Pekingből...

– Micsoda szégyen.

Még sokáig tudtuk volna így folytatni, de megérkezett Carine: – Nem jöttök? Mindjárt kezdődik...

– Megyünk már, megyünk... – mondta Simon –, csak még befejezem a sörömet.

– De ha nem megyünk most rögtön – makacskodott Carine –, rossz helyre kerülünk, és nem fogok látni semmit...

– Menj csak, nyugodtan. Mindjárt én is megyek utánad.

– De siess, jó?

Carine már húsz méterre volt, amikor visszakiabált:

– És menj be a szemben lévő kisboltba, és vegyél rizst!

Azután még egyszer visszafordult:

– De ne túl drágát, rendben? Ne Uncle Ben's rizst, mint a múltkor! Csak azért, hogy...

– Jól van, jól van – dünnyögte Simon a szakállába.

Távolról megpillantottuk a menyasszonyt az apukája karján. Tehát ő az, aki hamarosan egy rakás Miki egér fülű kisgyermeknek ad életet. Megszámoltuk a későn érkezőket, és lelkesen megéljeneztük a kóristafiút, aki teljes sebességgel loholt, és a lába belegabalyodott a karingébe.

Amikor a harangok végre elhallgattak, és a bennszülöttek visszatértek a konyhába, a viaszosvászon asztal mellé, Simon megjegyezte:

– Látni szeretném Vincent-t.

– Tudod, még ha most felhívjuk – felelte Lola, és felemelte a táskáját –, akkor sem ér ide...

Egy kisfiú ment el mellettünk, oldalt csikos flanelnadrágban. Simon elcsípte.

– Hé! Akarsz öt flipperjátzmát nyerni?

– Naná...

– Akkor menj vissza a templomba, hallgasd a misét, gyere vissza, és szólj az eskü után.

– Most rögtön odaadja a pénzt?

Nem hiszek a fülemnek. Hihetetlenek a mai kölykök...

– Nesze, te kis szélhámos! De aztán semmi móka! Idejössz a végén, ugye?

– Van még időm egy menetre?

– Na jól van, húzz bele – sóhajtott a Simon –, de aztán irány az esküvő...

– Oké.

Egy ideig nem szóltunk semmit, majd Simon megkérdezte:

– És ha meglátogatnánk?

– Kicsodát?

– Kít, hát Vincent-t!

– De mikor? – kérdeztem.

– Most.

– Most?

– Azt mondod, hogy most? – kérdezte Lola is.

– Megőriültél? Most rögtön be akarsz ülni az autóba, és elhúzni?

– Kedves Garance-om, tökéletesen megfogalmaztad a szándékom velejét.

– Te megőriültél – mondta Lola –, csak nem húzhatunk el így?

– Miért ne? – Simon aprópénzt keresgért a zsebében. – Gyerünk... Jöttök, lányok?

Nem válaszoltunk. Simon az égre emelte a karját:

– Hányszor mondjam még? Lelépünk. Elhúznak. Felhúzzuk a nyúl cipőt. Angolosan távoznak. Meglépünk és meglógunk.

– És Carine?

Simon leejtette a kezét.

Tollat húzott elő a zakója zsebéből, és megfordította a sör alátétet.

„Elmentünk, megnézzük Vincent kastélyát. Carine-t rád bízom. A holmijai az autód előtt vannak. Csókolunk.”

– Hé, kisfiú! Programváltás. Nem kell bemenned a misére, de a végén odaadod ezt annak a hölgynek, aki szürke kosztümöt és rózsaszín kalapot visel, és Maudnak hívják, világos?

– Világos.

- Hol tartasz?
- Van két extra golyóm.
- Ismételd el, mit mondtam.
- Előbb felírom a nevem a dicsőségtáblára, utána odaadom ezt a söralátétet egy rózsaszín kalapos hölgynek, akit Maudnak hívnak.
- Végig figyeled, és azonnal odaadod neki, amint kilép a templomból.
- Oké. De így többbe fog kerülni.
- És jót röhögött.

- Elfelejtetted a piperetáskát.
- Hoppá. Hátra arc! Ezt tényleg nem bocsátaná meg soha.

A kistáskát jól látható helyre, Carine bőröndjére tettem, majd nagy porfelhőt kavarva elhajtottunk. Valahogy úgy, mintha most raboltunk volna ki egy bankot.

Az elején meg sem mertünk szólalni. Egy kicsit mégiscsak meg voltunk illetődve, és Simon tíz másodpercenként a visszapillantóba nézett.

Talán arra vártunk, hogy megjelenjen mögöttünk a szirénázó rendőrautó, amelyet a haragjában tomboló, tajtékzó szájú Carine küldött a nyomunkba. De nem, semmi. Teljes szélcsend.

Lola ült elől, én pedig közéjük könyököltem. Mindnyájan azt vártuk, hogy a másik törje meg a csendet.

Simon bekapcsolta a rádiót, és felbégetett a Bee Gees:

And we 're stayin' alive, stayn' alive...

Ha, ha, ha, ha... Stayin alive, stayin alive...

Ó, hálistennek. Ez túl szép volt, hogy igaz legyen. Ez égi jel volt! Isten ujja volt! (Nem. Ezt a dalt Patou küldte Danyinak, annak emlékére, hogy 1978-ban találkoztak a Treignac-i bálban, de ezt csak később tudtuk meg.) Kórusban üvöltöttük: „HA! HA! HA! SZTÉJIN ÖLÁÁÁÁÁJV...”, miközben Simon vígan kanyargott a D114-esen, és kioldotta a nyakkendőjét.

Én visszabújtam a kényelmes ruhámba, Lola hátranyújtotta a kalapot, hogy tegyem magam mellé.

Nagyon drága kalap volt, és Lola el volt keseredve egy kicsit.

Ugyan már – mondtam vigasztalásképpen – majd felveszed az én esküvőmre...

Nevetés – HA-TAL-MAS kacaj – a kocsiban.

A jókedvünk visszatért. Sikerült kilöknünk az idegent az úrhajóból.

Nincs más hátra, mint begyűjteni a csapat utolsó tagját.

Megkerestem Vincent világvégi menedékét a térképen, közben Lola volt a DJ. A Creuse Megyei Rádió és a Császármadár Rádió között választhattunk. Egyik sem volt az a kifejezett csúcs, de mit számít az? Összevissza beszéltünk, mint a bolondok.

– Soha nem hittem volna, hogy képes vagy ilyesmire – mondta végül Lola a sofőrünk felé fordulva.

– A korral megokosodik az ember – felelte Simon mosolyogva, és elfogadott tőlem egy cigarettát.

Már két órája úton voltunk, és éppen a lisszaboni hétvégémet meséltem nekik, amikor...

– Mi van? – kérdezte Lola nyugtalanul.

– Nem láttad?

– Micsodát?

– A kutyát.

– Milyen kutyát?

– A padkán...

– Döglött volt?

– Nem, csak úgy kidobták.

– Hé, na, ki ne borulj itt nekem!

– Ja, nem, csak azért, mert elkaptam a tekintetét, érted?

Nem értették.

Pedig letapogatott a tekintetével az a kutya, biztos vagyok benne.

Ettől szörnyen nyomott lettem, és aztán Lola felidézte a szökésünket, majd üvöltve gyilkolta a rádióból szóló *Mission impossible*-t, és végül elterelte a kutyáról a gondolataimat.

Fogtam a térképet, elábrándoztam, újra lepörgettem magam előtt a múlt éjszakai partikat. Nagyon óvatlan voltam, amikor az utolsó leosztásban all-inre mentem azzal a kis négyes sorral, de végül... Mégiscsak győztem...

Mindez most igazi értelmet nyert.

Amikor végül megérkeztünk, éppen elkezdődött az utolsó látogatás. Egy zöldes tésztaképű, fagyasztottbirka-tekintetű, meglehetősen mocskos fiatal fickó azt tanácsolta, hogy csatlakozzunk a csoporthoz az első emeleten.

Néhány kósza turista ácsorgott itt, felpuhult combú asszonyok, egy tanár házaspár, korrekt, jól nevelt családok, unatkozó gyerekek és egy maroknyi hollandus. Mind megfordultak, amikor beléptünk a terembe.

Vincent nem vett észre minket. Nekünk háttal állva olyan művészi lendülettel méltatta a romot, hogy alig ismertünk rá.

Az első sokk: elnyűtt blézert, csíkos inget, mandzsettagombokat, az inganyakába gyűrt kis salát, és egy kétes tisztaságú, de hajtókás nadrágot

viselt. Frissen volt borotválva, és a haja hátra volt nyalva.

A második sokk: összevissza hantált.

A kastély már nemzedékek óta a család birtokában van. Ma már ő él benne egyedül, arra vár, hogy családot alapítson, és kitatarozza a várárkot.

Ez egy elátkozott hely, mert I. Ferenc király harmadik fattya titokban építtette a szeretőjének, egy bizonyos Felsőbrabanti Isaurának, aki örülten féltékeny volt, és hébe-korba nem riadt vissza a boszorkányságtól sem.

...És még ma is, Hölgyeim és Uraim, az olyan éjszakákon, amikor a hold vöröslík az első harmadban, furcsa hangokat hallani, nyögés száll fel a pincékből, amelyek hajdanában tömlőcként szolgáltak...

A nagyapám, amikor kialakította a konyhát, ahol az imént jártunk, a százéves háborúból származó csontokat és néhány Lajos-aranyat talált. Balra egy XII. századból származó falikárpitot látnak, rajta a híres kurtizán. Figyeljék meg a szépségpöttyöt a bal szeme alatt, amely az isteni átok vitathatatlan jele...

Ne feledjék el megcsodálni a csodálatos kilátást a teraszról...

Szeles napokon még a tornyokat is látni Saint-Roch...

Erre, kérem. Vigyázzanak a lépcsőn.

Csípjetek meg, álmodom.

A turisták figyelmesen megnézték a boszorkány szépségpöttyét, és megkérdezték Vincent-t, hogy nem fél-e éjszakánként.

– Teringettét, de hát van mivel megvédenem magam!

És a lépcsőházban felfüggesztett páncélokra, alabárdokra, számszeríjakra és buzogányokra mutatott.

Az emberek komolyan bólogattak, és újra felemelkedtek a kamerák.

De mi ez az örület?

Amikor a csoportba vegyülve elmasíroztunk Vincent előtt, az arca felragyogott. Ó, csak nagyon diszkréten. Egy bólintás, legfeljebb. A vér cinkossága ősi, bizalmas kötelék.

A Nagyok ismertetőjele.

A címersisakok és a szakállas puskák között kitört belőlünk a nevetés, miközben Vincent tovább ecsetelte az efféle nagy épületek fenntartási nehézségeit... Négyszáz négyzetméter tetőzet, két kilométer csatorna, harminc szoba, ötvenkét ablak és huszonöt kandalló, de... nincs fűtés. Egyébként elektromos áram se. És képzeljék csak el, folyóvíz sincs! Innen fakadnak a nehézségek, amelyek miatt az Önök alázatos szolgája képtelen hitvest találni magának!

Az emberek nevettek.

...Itt láthatják Dunois grófjának egy ritka arcképét. Figyeljék meg a főlépcső fölötti kőfaragványokat az udvar északnyugati szögletében.

Most egy alkóvos szobába lépünk, amelyet a XVIII. században rendezett be Laura Lariotine grófnő, az ükanyám, aki hajtóvadászatra jött a vidékre. De nem csak a hajtóvadászatot kedvelte... Szegény grófi ükapámnak nem sok oka volt, hogy elirigyelje a szarvastól a sokágú agancsot, melyet az imént csodálhattak meg az ebédlőben... Vigyázat, hölgyem, törékeny. Ezzel szemben

élénken ajánlom, hogy vessenek egy pillantást az aprócska toalettfülkére... A kefék, szappanosdobozok és kenőcsöstégelyek mind korabeliek... Nem, nem az, kisasszony, az egy éjjeliedény a XX. század második feléből, a tartály pedig a levegő páratartalmát van hivatva közömbösíteni.

...És most a kastély legszebb részéhez érkeztünk, az északi szárnyal szembeni lépcsőhöz, a csodálatos, félköríves dongaboltozatával. A reneszánsz csodálatos mesterműve...

Megköszönöm, ha nem érnek hozzá, mert bizony az idő kérlelhetetlenül végzi a maga nagy munkáját, és sajna, ezernyi ujj érintése felér egy bányászcsákány csapásaival...

Álmodom.

Sajnálatos módon nem tudom Önöknek megmutatni a kápolnát, éppen felújítás alatt áll, de esedezve kérem Önöket, ne hagyják el szerény hajlékomat, míg körbe nem járták a parkomat. Ott feltétlenül érezni fogják azokat a különös rezgéseket, amelyeket ezek a kövek árasztanak

magukból; ne feledjék, e kastély azért épült, hogy egy majdnem-király szerelmének nyújtson menedéket, akit egy észveszejtő rontás kerített hatalmába...

Mormogás futott át a gyülekezeten.

...Akiiket érdekel, képeslapok, szuvenir fényképek páncélzatban és toalettfülkék a park kijáratánál...

Miközben további jó napot kívánok Önöknek, engedjék meg, Uraim és Hölgyeim, hogy emlékeztessen Önöket: ne feledkezzenek meg az idegenvezetőről. Mit is mondok: az idegenvezetőről? E hajlék szegény rabjáról! A kiváltságos rabszolgáról, aki nem alamizsnát kér Önöktől, csak annyit, hogy legyen miből kívánnia Párizs grófjának visszatértét.

Köszönöm.

Köszönöm, hölgyeim.

Thank you, sir...

Követtük a csoportot, míg a végén Vincent eltűnt egy rejtékajtó mögött. A bugrisok el voltak búvólve.

Míg Vincent-ra vártunk, elszívtunk egy cigarettát.

A fickó, aki beengedett minket, nagy nehezen felszerszámozta a srácokat egy leharcolt páncélzatba, és kezükbe adta a kiválasztott fegyvert.

Két euróba került egy polaroid fénykép.

Jordan! Vigyázz, még a végén kivered a húgod szemét!

A főszer szuper zen vagy szuper stone vagy szuper gyógyós volt. Lassan mozdult, és mintha nem is lettek volna csontjai. Szőke Gitane lógott a szájából, Chicago Bulls sapkát viselt, amit fordítva tett a fejére, meglehetősen lehangoló látványt nyújtott. Egy kicsit úgy, mint valami paródiában.

Jordan! Tedd már le azt a vacakot!

Miután mindenki elment, Szuper Gyógyós felragadott egy gereblyét, és a cigijét csócsálva elbandukolt.

Már azon kezdtünk tűnődni, méltóztatik-e még megjelenni valaha La Lariotine ifjú bárója.

Én csak azt tudtam ismételtetni: „álmodom... ugye, csak álmodom... na nem, csak álmodom...

nem, de igazán, csak álmodom”, és a fejemet csóváltam.

Simon a csapóajtó mechanizmusát tanulmányozta, Lola egy futórózsával babrált.

Vincent végre megérkezett, és mosolygott. Most öreg, fekete farmert és Sundyata pólót viselt.

– Hé, mi a bánatot kerestek itt?

– Unatkoztunk nélküled.

– Igazán? Hát ez kedves.

– Jól vagy?

– Szuperül. De nem Hubert esküvőjén kellene lennetek?

– De igen, ám sajnos eltévedtünk.

– Értem... Hát ez cool.

Ez volt ő. Nyugodt, kedves. Nem igazán rendítette meg, hogy itt talált bennünket, de furcsán boldognak tűnt.

A mi Holdbéli Csónakosunk, Mars-lakónk, a mi kisöcsénk, a mi kis Vincent-unk.

Cool volt.

– Szóval – mondta, és körbemutatott –, mit szóltok az én kis vityillómhoz?

– Várj csak, de mi ez a sok ökörség? – kérdeztem tőle.

– Micsoda? Amiket meséltem? Ó... hát az nem is mind hülyeség. Az az Isaura nagyon is létezett, igaz, hogy... Szóval nem vagyok benne biztos, hogy elvetődött ide is, vagy mi... A történészek szerint egy másik világvégi kastélyban lakott, itt a szomszédban, de mivel a szomszédos kastély leégett... Csak kellett keresnem neki egy kis zugot, vagy nem?

– Nem, de az az izé az ősről, az arisztokrata külsőd, meg az a sok hanta, amit az előbb előadtál?

– Ja, az... Hát képzeljétek magatokat az én helyembe! Ideérkeztem május elején, az egész szezonra. A nyanya azt mondta, hogy elutazik egy gyógyfürdőbe, és akkor fizeti ki az első hónapot, miután visszajött. Azóta nincs hírem róla. Eltűnt a vén szatyor. Már augusztus van, és még egy fityinget sem kaptam. Nem hagyta itt a kulcsát, nem borította ki a pénzeszacskóját, nem nyitotta fel a pénzesládikát, semmi! Nekem kellett kajáról gondoskodnom! Ezért találtam ki az egész furfangot. Csak a borraival van, hogy megéljek, és a borraival nem jön magától. Az emberek akarnak is valamit a pénzükért, és mint látjátok, ez itt nem

egy kimondott Disneyland... Tehát Bibi előkapja a zakót és a lovaggyűrűt, aztán a lőrésre pattan!

– Ez örület!

– Hé, kis hölgyem, ami köll, az köll!

– És az ott?

– Az Nono. Őt az önkormányzat fizeti.

– És izé... Szóval... Kivan mind a négy kereke?

Vincent cigarettát sodort magának:

– Fogalmam sincs. Csak annyit tudok, hogy ő Nono. Ha megérted Nonót, akkor minden oké, ha nem, az szívás.

– De mit csinálsz itt egész nap?

– Délelőtt alszom, délután idegenvezetek, az éjszaka a zenémé.

– Itt?

– A kápolnában. Majd megmutatom. És ti, amúgy? Ti mit csináltok?

– Szóval, mi... semmit. Meg akartunk hívni étterem...

– Mikor? Ma este?

– Naná, hogy ma este, nagyeszű! Nem is a következő keresztes hadjárat után!

– Ó, ne, az nem lesz jó... Nono ma este adja férjhez az unokahúgát, és én is meg vagyok hívva.

– Hé! Mondd csak meg bátran, ha zavarunk!
– Jaj, dehogyis! Állati cool, hogy itt vagytok!
Mindjárt lerendezzük... Nono!
A fickó lassan megfordult.
– Mit gondolsz, nem okozna nehézséget, ha a
bátyám és a nővéreim is eljönnének ma este?

A fickó hosszan ránc bámult, majd
megkérdezte:

– Ő a bratyód?
– Ja.
– És ők? Ők is a tesóid?
– És szüzek még?
– Hé, de Nono, most nem erről van szó! A kurva
életbe! Mit gondolsz, eljöhetnek ma este?
– Kicsodák?
– Ó, a francba, meg fog ölni ez a srác, hát ők!
– Hová?
– Hát Sandy esküvőjére!
– Persze. Miért kérdezed?
Az állával felém intett, és megkérdezte:
– Ő is eljön?
Hopsz!
Ott majd elkap a szörnyű Gollam...

Vincent le volt sújtva.

– Belehalok. A múltkor is, nem tudom, hogy a fenébe csinálta, de egy kisfiú beleszorult a páncélba, és ki kellett hívni a tűzoltókat... Abbahagyhatnátok a röhögést, látszik, hogy nem ti látjátok a képét minden nap...

– De akkor miért mész el az unokahúga esküvőjére?

– Mert nem tehetek mást. Tudjátok, Nono nagyon érzékeny... Igen, igen, nevéssetek csak, szüzikéim... Látom, Simon, ez a két lány mit sem veszített a komolyságából. Amúgy meg egy csomó jó dolgot kapok az anyjától. Pástétomot, zöldséget a konyhakertből, kolbászt... Nélküle nem bírtam volna ki itt.

Álmodom.

– Na jól van, még nem végeztünk... Meg kell csinálnom a kasszát, ki kell pucolni a klotyókat, segítenem kell annak a hülyének összegereblyézni a sétányokat, és becsukni az összes ajtót.

– Miért, hány ajtó van?

– Nyolcvannégy.

– Segítünk...

– Cool, ez nagyon kedves tőletek. Itt egy másik gereblye, a vécékhez meg a slagot használjuk.

Feltúrtuk a szép ruhánk ujját, és mind munkához láttunk.

– Azt hiszem, ennyi elég lesz. Akartok úszni egyet?

– Hol?

– Odalent van egy folyó...

– És tiszta? – kérdezte Lola.

– Nem pisiltek bele a rókák? – tettem hozzá.

– Hogy mi van?

Nem voltunk túl lelkesek.

– Te szoktál benne úszni?

– Minden este.

– Akkor elkísérünk...

Simon és Vincent mentek elől. –Hoztam neked egy MC5 bakelitlemezt.

– Nem igaz!

– De, igaz...

– Első kiadás?

– Naná...

– És hogy a csudába szerezted?
– Felség, semmi sem elég drága az én Uramnak!
– Fürdesz egyet?
– Persze!
– Na, lányok? Ti is úsztok egyet?
– Addig nem, amíg az a perverz ott lapul a bokrokban – súgtam Lola fülébe.
– Nem, nem! Majd csak nézünk titeket.

– Itt van – csikorogtam –, érzem. A bokrok mögül les ránk.

A nővérem röhögött.

– Esküszöm, álmodom...
– Mind felfogtuk, hogy csak álmodsz, megértettük. Gyerünk, ülj már le.

Lola előhúzta a *Water-Closert* a táskámból, és kikereste a horoszkópunkat.

– Te Vízöntő vagy, ugye?
– Hogy mi? – kérdeztem, és hirtelen hátrafordultam, hogy elriasszam azt az onanista Nonót.

– Hé, idefigyelnél a kedvemért?
– Jól van, na.

– *Legyen résen. A Vénusz az Oroszlán házában van, ebben az időszakban minden lehetséges. Egy találkozás, a nagy Szerelem, amelyet egész életében várt, itt van, önhöz közel. Ne rejtse el a varázsát és szexepiljét, és főleg, legyen nyitott minden lehetőségre. Túlságosan szilárd jelleme sokszor tette tönkre a lehetőségeit. Adjon teret énje romantikus oldalának is.*

Az a hülye Lola majd meghalt a röhögéstől.

– Nono! Ne menj el! Itt van Ő! Teret szeretne adni énje ro...!

Befogtam a száját.

– Csak hantálsz. Biztos vagyok benne, hogy most találtad ki az egészet...

– Szó sincs róla! Nézd meg magad is!

Kitéptem a kezéből a magazint.

– Muti!

– Itt, nézd... *A Vénusz az Oroszlán házában van...*, látod, nem én találtam ki.

– Ez csak hanta...

– Mégis, a te helyedben én résen lennék...

– Ugyan... Ez mind csupa hülyeség...

– Igazad van. Nézzük inkább, mi újság Saint-Tropez-ban...

– Na várjunk csak... Ugye nem akard azt állítani, hogy ezek igazi cicik?

– Valóban nem akarom azt állítani, hogy ezek igaziak.

– Hé! És láttad a... Hú!!!! Simon, húzz innen, vagy felhívom a feleségedet!

A fiúk mellénk hemperedtek.

Talán sejthettük volna... Vagy emlékezhettünk volna rá... Vincent a szájából vizet fröcskölt Lolára, végigkergette a mezőn, Lola üvöltött, és lepattogtak a ruhája gombjai.

Én sitty-sutty összeszedtem a holminkat, minden bokorba „húzz innen”-eket, „püh-eket” és „ssss”-ket szórtam, és csigaszarvként feltartottam a kisujjamat és a mutatóujjamat. Vissza, Belzebub!

Vincent megmutatta a szállását a gazdasági épületben. Nagyon elegáns volt.

Az első emeletről – ahol nagyon melege volt – lehozott egy ágyat, és felállította az istállóban. Mintegy véletlenül, Piperkőc bokszt választotta.

Polka és Orkán boksa között...

Vincent úgy kinyalta magát, mint egy lord. Ragyogóan kifényesített rövid szárú csizma. Hófehér öltöny, a hetvenes évek stílusában. Csípőfazon, rózsaszín selyeming, olyan hegyes gallérral, hogy a vállát bökölte. Bárki máson röhejes lett volna, de Vincent elképesztően elegáns volt benne.

Felment a gitárjáért, Simon előhalászta a nászajándékot a bőröndjéből, és leballagtunk a faluba.

Nagyon szépek voltak az esti fények. Az okkersárgában, bronzbarnában, óaranyban fürdő táj megpihent a hosszú nap után.

Vincent megkérte, forduljunk vissza, és csodáljuk meg a vártornyot.

Egy csoda volt.

– Csak hülyéskedtek...

– Nem, nem, egyáltalán... – mondta Lola, aki mindig ügyelt az Egyetemes Harmóniára.

Simon rázendített:

– Ó, én szép kastélyom, óóóóóó, a legszebb kastély a viláááááááágon...

Simon énekelt, Vincent nevetett, Lola mosolygott. Langyos kis ösvényen bandukoltunk a kis Indre megyei falu felé.

A levegőben kátrány, menta és frissen kaszált széna illata úszott. A tehenek megcsodáltak minket, a madarak asztalhoz invitálták egymást.

Néhány grammnyi édesség.

Lolával felöltöttük a jelmezünket és a kalapunkat.

Nincs apelláta. Egy esküvő, az esküvő. Legalábbis ezt gondoltuk, amíg meg nem érkeztünk a helyszínre.

Beléptünk a dögmeleg tornaterembe, ahol még érződött az izzadság- és bűdös zokniszag. A tornaszőnyegek az egyik sarokban tornyosultak, és az ifjú asszony egy kosárlabdapalánk alatt üldögélt. Úgy néztem, már átsaptak a feje fölött a hullámok.

Asterix mulatságaihoz mérhetően mulatozó asztaltársaságok, kancsószámra a vidék bora, és tiszta hangerővel bömbölő zene.

Egy alaposan dauerolt kövér hölgy vetette magát az öcsénkre:

– Á! Megjöttetek! Gyere csak, kisfiam! Nono mondta, hogy a családdal jössz... Gyertek csak, erre gyertek! Ó, milyen szépek! Milyen szép kalap! Jaj, és milyen sovány ez a kislány! Na, mi van? Nektek nem adnak enni Párizsban? Üljetek le, gyerekek, és egyetek! Lakjatok jól. Van épp elég kaja. Szóljatok Gérard-nak, hogy adjon nektek inni. Gérard! Gyere már ide, fiam!

Vincent-t elsodorta a csókáradat, én meg összehasonlításokat végeztem magamban. Arra gondoltam, milyen nagy a különbség ennek az ismeretlen hölgynek a kedvessége és a nagynéném udvarias lenézése között. Azt hiszem, álmodom...

– Talán mégiscsak gratulálnunk kellene az ifjú asszonynak, nem?

– Rendben, gratuláljatok neki, aztán keressétek meg Gérard-t... Remélem, nem esett be máris egy asztal alá, nagy neveletlenség lenne...

– Mi az ajándék? – kérdeztem Simont.
Fogalma sem volt.

Egymás után végigcsókoltuk az ifjú asszonyt.

Az ifjú férj vörös volt, mint a bazsarózsa, és furcsán méregette a Carine által kiválasztott csodálatos sajttálat, amelyet a felesége csomagolt ki éppen. Ovális vacak volt, szőlőtőkéből készült fogóval, a plexitetőbe préselt szőlőlevelekkel.

A koma nem látszott elragadtatottnak.

Leültünk az egyik asztal végébe, ahol tárt karokkal fogadott két bácsika; már alaposan be voltak állva.

– Gé-rard! Gé-rard! Gé-rard! Hé, gyerekek! Hozzatok valamit enni a barátainknak! Gé-rard! Mi történt, az Isten szerelmére?

Gérard megérkezett a kancsójával, és elkezdődött a mulatság.

A kagylóban felszolgált majonézes franciasaláta, a saját zsírában sült birka, a kecskesajt és a rózsaszín mázas, ragacsos sütemény után mindenki félrehúzódott, és átadta a helyet Guy Macroux-nak és az ő bűbájos zenekarának.

A mennyekben jártunk. A fülünket hegyeztük, a szemünket meregettük. Tőlünk jobbra az új asszony nyitotta meg a bált az apukája karján,

tangóharmonikán előadott Strauss-keringőre, balra a taták kezdtek csúnyán egymásnak esni a Pidoune pékség előtti forgalmirend-változás miatt.

Az egész nagyon festői volt.

Nem. Jobb, mint festői, és kevésbé leereszkedő: nagyon ízes volt.

Guy Macroux úgy nézett ki, mint egy Dario Moreno-utánzat.

Kicsi, festett bajuszka, rikító színű mellény, drága ékszerek és bársonyos hang.

Az első harmonikaakkordra mindenki a parketten termett.

Mi kell nekünk? Egy kis csacsacs!

Aha!

Mi kell nekünk? Egy lépésnyi mambó!

Ó, Ó!

– Gyerünk, mindenki, egyszerre!

La, la la la... la la la la la.

– Nem hallom! Hangosabban!

LA LA LA LA ... LA LA LA LA LA...

– Hé, ott a terem mélyén! Mamák! Ti is, lányok!

Opidibi poj-poj!

Lola és én nekiszabadultunk, és fel kellett tekernem a szoknyámat, hogy követni tudjam a ritmust.

A fiúk szokás szerint nem táncoltak. Vincent egy dús keblű leányzót fűzőgetett, Simon egy vén tata peronoszpóra előtti időkből való emlékeit hallgatta.

Utána következett a *Harisnyakötő! Harisnyakötő! Harisnyakötő!*, a maga fékevesztett, durva kicsapongásával. Az új asszonyt talicskán elszállították egy pingpongasztalig és... hát... a többit nem érdemes elmesélni. De lehet, hogy én vagyok túl érzékeny.

Kimentem a teremből. Párizs határozottan kezdett hiányozni.

Lola csatlakozott hozzám *forze múnlájt* cigarettára.

Egy tapadós szőrű alak követte (vagyis jó szőrös volt, és az izzadság selymes fénnel vont a szőrt), aki feltétlenül ragaszkodott hozzá, hogy Lola menjen vissza vele táncolni.

Rövid ujjú hawaii ing, viszkózanyagból készült nadrág. Kék csíkos fehér teniszzokni és makkos cipő.

Öröletesen vonzó volt.

És, és, és... majdnem elfelejtettem: a híres fekete bőrmellény, a zsebekkel! Három zseb baloldalon, kettő jobboldalon. Meg az övébe dugott kés. Meg a mobil. Ja, és a fülbevaló. Meg a napszemüveg. Meg a lánc, hogy ne lopják el a brifkóját. Már csak a korbács hiányzott

Indiana Jones személyesen.

– Bemutatnál?

– Hát... Igen... Tehát... A húgom, Garance, és...
izé...

– Máris elfelejtetted a nevem?

– Hú... Jean-Pierre?

– Michel.

– Á, igen, Michel! Michel, Garance, Garance, Michel...

– Szia – mondtam a lehető legkomolyabban.

– Jean-Michel. Jean-Michelnek hívnak... Jean, mint a viccben, és Michel, mint a Mont Saint-Michel, de nincs harag. Szia! Hogy lehet, hogy ti testvérek vagytok? Állati vicces, egyáltalán nem

hasonlítotok... Biztosak vagytok benne, hogy valamelyikteket nem a postás csinálta?

Hu-hu-hu, ha-ha-ha!

Amikor elment, Lola megcsóválta a fejét.

– Nem bírom tovább. Kicsíptem a legbunkóbbat az egész bagázsban. És állati kifinomult humora is van... Még a rádiókabarében sem mondanak ilyen vicceket. Közveszélyes a csávó.

– Vigyázz, jön.

– Hé! Ismered a viccet azzal a pofával, akinek öt farka van?

– Hát, nem... Még nem volt hozzá szerencsém.

– Tehát van egy pofa, akinek öt farka van.

Csend.

– És? – kérdezem.

– Hát úgy áll rajta az alsója, mint egy kesztyű!

Segítség.

– És azt, a kurvával, aki nem szop?

– Hogy mondd?

– Tudod, hogy hívják a kurvát, aki nem szop?

Főleg a nővérem fején kellett röhögnöm. A nővéremén, aki mindig olyan klasszul néz ki a turkált Yves Saint Laurent-jaiban, a klasszikustánc-

órákat idéző mozdulataival, a szép, mives gyűrűivel, és azzal, hogy rosszul lesz, ha papírtányérból kell ennie... A döbönt arcán, a szemén, ami akkorára tágult, mint egy sévres-i porceláncsésze alátétje – csodás volt.

– Na?

– Nem igazán. De már itt van a nyelvem hegyén.
(Klassz és vicces. Imádom.)

– Hát nem hívják! Ha-ha-ha!

A fickó nekilódult. Felém tántorgott, két hüvelykujját a mellényébe akasztva:

– És te? Ismered azt, a pofával, aki betekeri a hörcsögét egy szigetelőszalaggal?

– Nem, de nem akarom, hogy elmeséld, mert túl durva.

– Tényleg? Akkor mégis ismered?

– Á, figyelj, Jean-Montsaintmichel, beszélnem kell valamiről a nővéremmel, szóval...

– Jól van, jól van, lelépek. Megyek... Viszlát, csajszik!

– Rendben van? Elhúzott?

– Igen, de most Toto vette át a helyét.

– Ki az a Toto?

Nono egy széken ült, velünk szemben. Minket bámult, közben nagy elmélyültséggel babrált a nadrágja zsebében. Na jól van.

Biztos a vadonatúj öltöny anyaga miatt viszketett neki...

Szent Lola édesen rámosolygott, hogy a főszer ne érezze magát kellemetlenül.

Valahogy így: kedves kis Nono. Mi vagyunk az új barátaid. Isten hozott a szívünk közepében.

– Szűz vagy még? – kérdezte Nono.

Láthatólag ez volt a rögeszméje. (Hallottál ilyet?!)

Mosoly Nővér nem hagyta felhúzni magát:

– Tehát maga a kastély őre?

– Neked pofa be. Azt kérdeztem, amelyiknek nagy dudája van.

Tudtam. Igen, tudtam. Hogy később nevetni fogunk az egészen. Hogy egy nap majd megöregszünk, és tekintve, hogy soha nem fogjuk rendesen elvégezni az intimtorna-gyakorlatainkat, bepisilünk, amikor felidézzük ezt az estét. De most egyáltalán nem volt kedvem nevetni, mert... mert

Nonónak kicsit csorgott a nyála, és most nem volt csikk a szájában, és ez nagyon ijesztő volt. Ez a halkan csordogáló nyálpatak a hold ezüstös fényében...

Szerencsére éppen ebben a pillanatban megjelent Simon és Vincent.

– Na, lelépünk?

– Jó ötlet.

– Megyek utánatok, csak megkeresem a gitáromat.

Ó, mennyire szeretlek téged...

Vap duá duá duá... Vap duá duá duá...

Guy Macroux hangja bezengte az egész falut, és mi táncra perdültünk az autók között.

Tudnod kell, édeseeeeem... Hogy nem hagylak el soseeeeem...

– Hová megyünk?

Vincent megkerülte a kastélyt, és elindult egy sötét ösvényen.

– Iszunk egy utolsó pohárral. Csapunk egy kis *after partyt*, ha nem bánjátok... Lányok, nem vagytok fáradtak?

– És Nono? Ő is velünk jön?

– Ja, dehogy! Felejtsd már el Nonót... Na? Jöttek?

Egy cigánytábor volt. Volt ott vagy húsz lakókocsi, egyik hosszabb, mint a másik, nagy, fehér teherautók, száradó fehérnemű, dunyhák, biciklik, gyerekek, babakádak, parabolaantennák, tévék, tohuvabohu, kutyák, csirkék, még egy kis fekete disznó is.

Lola el volt borzadva:

– Már éjfél is elmúlt, de a gyerekek még nincsenek ágyban. Szegény kicsikék...

Vincent elnevette magát.

– Nagyon boldogtalannak látszanak szerinted?

A gyerekek nevettek, összevissza rohangáltak, majd Vincent-ra vetették magukat. Összeverekedtek, hogy ki vigye a gitárját, a kislányok meg a kezünkbe csimpaszkodtak. Elbűvölték őket a karkötőim.

– Saintes-Maries-de-Laura-Merbe mennek. Remélem, elutaznak, mielőtt a vénasszony visszajön, mert én engedtem meg nekik, hogy itt letáborozzanak...

– Olyan vagy, mint Haddock kapitány a *Castafiore ékszerében* – nevetett Simon.

Egy öreg cigány Vincent-ba karolt.
– Hát megjöttél, fiam!

Szép nagy családra talált a kis Vincent apó...
Nem csoda, hogy lenézi a miénket.

Utána az egész olyan volt, mint egy Kusturica-filmben, mielőtt ellopják a dinnyéket.

Az öregek halálosan szomorú nótákat daloltak, amitől az embernek megszakad a szíve, a fiatalok a tenyerükkel verték a ritmust, az asszonyok a tűz körül táncoltak. A legtöbb kövér volt és rosszul öltözött, de amikor mozogtak, minden hullámozott körülöttük.

A gyerekek csak rohangásztak tovább, az öregasszonyok a tévét nézték, és csecsemőket ringattak a térdükön. Majdnem mindenkinek aranyfoga volt, és mindenki szélesen mosolygott, hogy láthassuk is.

Vincent úgy ült ott középen, mint király a birodalmában. Behunyt szemmel játszott, csak egy

kicsivel jobban koncentrált, mint máskor, hogy követhesse a hangokat és a ritmust.

Az öreg zenészeknek olyan volt a körmük, mint a karom, és a gitárjukon kis mélyedés volt ott, ahol megkarmolták.

Dzing, dzing, kopp.

Bár nem értettük a dalok szövegét, nem volt nehéz kibogozni az értelmüket...

Ó, merre vagy, hazám? Ó, merre jársz, szerelmem?

Ó, merre jársz, barátom? Ó, merre jársz, fiam?

A folytatás meg valahogy így szólhatott:

Elveszítettem a hazám, csak az emlékek maradtak nekem.

Elveszítettem a szerelmem, csak a szenvedés maradt nekem.

Elveszítettem a barátom, most neki énekelek.

Egy öregasszony állott sört töltögetett a poharunkba. Amint kiürült a pohár, újratöltötte.

Lolának ragyogott a szeme, két kislány ült a térdén, az állával simogatta a fejük búbját. Simon mosolyogva nézett rám.

Hosszú utat tettünk meg reggel óta, mi ketten...

Hopp, már itt is az öreg mama a langyos méreggel...

Jelnyelven megkérdeztem Vincent-t, van-e egy kis szívnivalója, de ő visszajelzett, hogy csitt, később. Egy újabb ellentmondás... Ezeknél az embereknél, akik nem küldik iskolába a gyerekeiket, és talán egy kis Mozartot hagynak elkallódni ebben a karavántáborban, és nincsenek túl szigorú fogalmaik a helyhez kötött életmóddal kapcsolatban, nem szívunk füves cigit.

– Lányok, nektek csak Isaura ágyában maradt hely...

– És a hajdani tömlőcből felhallatszó nyögések?

– De az csak hülyeség!

– És az az eszement, akinek kulcsa van a kastélyhoz? Szó sem lehet róla! Veletek alszunk!

– Oké, oké, ne húzd fel magad, Garance...

– Én nem húztam fel magam! Csak arról van szó, hogy még szűz vagyok, képzeld!

Bármilyen fáradt voltam is, sikerült megnevettetnem őket. Elég büszke voltam magamra.

A fiúk Piperkőcnél aludtak, mi Orkánnál.

Simon ébresztett minket, lement croissant-ért a faluba.

– Pidoule-hoz? – kérdezte ásítva,

– Pidoune-hoz.

Aznap Vincent nem nyitotta ki a kastélyt. Egy kartonlapra felírta: „Kőhullás miatt zárva .

Megmutatta nekünk a kápolnát. Nonóval leköltöztették a kastély zongoráját éppen az oltár mellé, és mit volt mit tenni, az ég összes angyala vad szvinget járt.

Mi pedig meghallgathattunk egy rövid koncertet.

Vicces volt ilyen helyen lenni vasárnap délelőtt. Imázsamolyon üldögelni. A színes üveglablakok fényében, bölcsen, összeszedetten hallgatni a *kop-kop kopogok a heavens dooron* újabb verzióját...

Lola meg akarta tekinteni a kastélyt a pincétől a padlásig. Vincent a kérésemre nekünk is előadta a show-t. Fetrengtünk a röhögéstől.

Mindent megmutatott: a helyet, ahol a kastély úrnője élt, a fűzőit, a lyukas székét, a nutriacsapdáit, a nutriapástétom-receptjeit, a pálinkásüvegeit és a *Nemesi Almanach* egy öreg példányát, amely egészen zsíros volt a sok lapozgatástól. Utána az éléskamrát, a pincéket, a melléképületeket, az istállót, a vadászlakot és a régi körfolyosót.

Simont elbűvölte az építészek és egyéb erődépítési szakértők ügyessége. Lola növényt gyűjtött.

Én leültem egy kőpadra, és hosszan elnéztem őket, mindhármut.

A vizesárok fölé könyöklő fiúkat... Simon biztos sajnálta, hogy nincs itt a legújabb távirányítós

csodamasinája... Ó, ha legalább Sziszöl Dábljú itt lenne... Vincent valószínűleg olvasott Simon gondolataiban, mert megjegyezte:

– Felejtsd el a hajóidat... Odalent óriáspontyok vannak... Vagy két hajódat biztos megennék...

– Tényleg?

Álmodozó csend, miközben Simon a bátyák zuzmóit simogatta.

– Nem, éppen ellenkezőleg – suttogta a mi Achab kapitányunk –, úgy sokkal viccesebb lenne... Vissza kell ide jönnöm Leóval. Hagyni, hogy a nagy halak bezabálják a játékait, amikhez úgysem szabad hozzányúlni soha, az lenne a legjobb, ami kettőnkkel történhetne...

Nem hallottam a folytatást, de láttam, hogy ők ketten összeütik a tenyerüket, mintha valamilyen remek egyezséget kötöttek volna.

És a földön térdelő Lolámat, ahogy a margaréták és a szagos bükkönyök között rajzolgat... A nővérem hátát, nagy kalapját, a kalapra merészkedő fehér lepkéket, az ecsettel feltűzött kontyát, a tarkóját, a karjait, amelyekről egy nemrég lezajlott válás lefosztotta a húst, és a pólója alját, amelyet alaposan kihuzigált, hogy eltompítsa a színét. Ezt a

fehér pamut palettát, amelyet szép lassacskán kiszínezett...

Soha nem sajnáltam ennyire, hogy nincs nálam a fényképezőgépem.

Majd a fáradtság számlájára írjuk, de azt vettem észre, hogy teljesen úrrá lesz rajtam az érzelgősség. Nagy, meleg gyöngédség hullám öntött el a másik három iránt, és az a megérzés, hogy most éljük meg utolsó gyermekkori pillanatainkat...

Már majdnem harminc éve teszik széppé az életemet... Mivé lennének nélkülük? És mikor fog az élet végleg elválasztani minket?

Mert így megy ez. Mert az élet elválasztja azokat, akik szeretik egymást, és semmi nem tart örökké.

Amit most, itt átélünk – és ezt tudtuk mindannyian –, csak egy kis repeta. Egy kis haladék, egy zárójel, egy kegyelmi pillanat. Néhány óra, amit másoktól loptunk el.

Meddig lesz még erőnk, hogy így kitépjük magunkat a mindennapokból, és elszabaduljunk? Hányszor teszi még ezt lehetővé számunkra az élet? Hányszor tudunk még fűgét mutatni?

Hányszor kapunk még haladékot? Mikor veszítjük el önmagunkat, és mikor lazulnak meg a kötelékek?
Még hány évünk van, mielőtt megöregszünk?

És tudom, hogy ennek mind a tudatában voltunk. Jól ismerem magunkat.

A szemérem meggátolt benne minket, hogy beszéljünk róla, de az utunknak ezen a pontján mind tudtuk.

Hogy ennek a romos kastélynak a tövében egy korszak végét éljük át, és hogy egyre közelebb a vedlés órája. Hogy el kell szakadnunk ettől a cinkos tudástól, ettől a gyöngédségtől és érdes szeretettől. Le kell válnunk róla. Kinyitni a tenyerünket, és végre felnőni.

Hiszen a Dalton fivéreknek is ki kell venniük a saját, külön részüket a lenyugvó nap fényéből.

Amilyen hülye tyúk vagyok, már majdnem sikerült megríkatnom magam, amikor megláttam valamit az út végén...

Hé, mi ez az ízé?

Felálltam, és hunyorogva felé bámultam.

Egy állat, egy kis állatka tartott felém kinkeservesen. Megsérült? És milyen állat? Róka?

Egy róka, akit Carine küldött utánunk, mancsában a vizeletét tartalmazó üvegcsével?

Vagy nyúl?

Kutya volt. Ez hihetetlen.

Az a kutya volt, amelyiket tegnap láttam az autóból, aztán eltűnt a hátunk mögött...

Az a kutya volt, amelyikével keresztezte egymást a pillantásunk, vagy száz kilométernyire innen.

Nem, ez nem lehet ő... De pedig igen...

Ó, még a végén szerepelhetek a *Harmincezer barátban*.

Lekuporodtam, és felé nyújtottam a kezem. A kutyanak annyi ereje sem volt, hogy a farkát megcsóválja. Még három lépést tett, és a lábamra roskadt.

Néhány másodpercig nem mozdultam. Ez már sok volt. Egy kutya jött hozzám, hogy meghaljon a lábam előtt.

De nem, halkan nyüszíteni kezdett, és megpróbálta megnyalni az egyik mancsát. Vértett.

Lola hozzánk lépett, és megkérdezte:

– Honnan a csudából jön ez a kutya?

Felnéztem, és fakó hangon megjegyeztem:

– Álmodom.

Most már mind a négyen körülötte ügködöttünk. Vincent elment vízért, Lola valami kaját keresett, Simon lopott neki egy párnát a kis sárga szalonból.

A kutya ivott, mint a gödény, majd leroskadott a porba. Bevittük az árnyékba.

Örült történet volt.

Összekészítettünk egy kis piknikhez valót, és lementünk a folyóhoz.

Összeszorult a torkom, amikor eszembe jutott, hogy a kutya valószínűleg feldobja a talpát, mire visszamegyünk. De végül is... Szép helyet választott a meghalásra... És szuper siratóasszonyokat...

A fiúk beékelték a borosüvegeket a kövek közé, a folyóba, mi kiterítettünk egy terítőt. Éppen hogy leültünk, megszólalt Vincent:

– Na nézd csak, itt van...

A kutya megint elvonszolta magát hozzám. A combomnak dőlt, és azonnal elaludt.

– Azt hiszem, közölni akar veled valamit – mondta Simon.

Mind a hárman jól röhögtek rajtam.

– Hé, Garance, ne vágj ilyen képet! Egyszerűen csak szeret téged! Na... Csíz! Ez nem olyan vészes.

– De szerintetek mit kezdhetnék egy kutyával? El tudtok képzelni egy kutyával a hatodik emeleti parányi garzonomban?

– Semmit nem tehetsz ellene – mondta Lola –, gondold csak vissza a horoszkópodra... A Vénusz az Oroszlán házában van, bele kell nyugodnod a megváltoztathatatlanba. Ez a nagy találkozás, amelyre fel kellett készülnöd. Egyébként én figyelmeztettelek...

Nagyon jól elröhíncséltek rajtam.

– Tekintsd ezt úgy, mint a végzet intését – jegyezte meg Simon –, ez a kutya azért jött, hogy megmentsen...

– ...hogy egészségesebb, kiegyensúlyozottabb életet élj – tódította Lola.

– ...hogy reggel korán felkelj, és levidd pisilni – tette hozzá Simon –, hogy dzsoggingba bújj, és minden hétvégén kimenj a zöldbe.

– Hogy rendes napi beosztásod legyen, és hogy felelősnek érezd magad valakiért – nyilvánította ki Vincent.

Összeomlottam.

– De legalább dzsoggingot ne, a kurva életbe!

Vincent kidugaszolt egy újabb üveg bort, majd kijelentette:

– Ráadásul nagyon édes is...

Sajnos egyet kellett értenem vele. Vedlett szőrű, molyrágta, ótvaros, korcs és félig kopasz, de... nagyon édes.

– Miután olyan sokat tett azért, hogy rád találjon, remélem, nem lesz szíved elhagyni...

A kutya fölé hajoltam, és alaposabban megnéztem... Azért egy kicsit bűdös volt...

– Csak nem akarod átadni a sintéreknek?

– Hé! Hohogy én? Megjegyzem, együtt találtuk!

– Nézd! – kiáltott fel Lola. – Rád mosolygott!

A mindenit! Tényleg. A kutya megfordult, lagymatagon megcsóválta a farkát, és rám emelte a tekintetét.

Ó! Miért? Miért éppen én? És vajon megmarad-e a biciklim kosarában? Meg aztán a házmester, aki már éppen eléggé utál...

És mit eszik egy ilyen?

És mennyi ideig él egy ilyen?

És a kis zacskók a kutyaszarnak? Az önfékező póráz, a debil beszélgetések a szomszédokkal, akik még leugranak az utcára az esti film után, és a kutyaszargyűjtő helyek?

Te jó ég...

A borocska jó hűvös volt. Töpörtyűt rágicsáltunk, dunyha-vastag pástétomos kenyereket harapdáltunk, langyos, édes paradicsomot majszoltunk, ízes kecskesajtokat és frissen szedett körtét eszegettünk.

Jól voltunk. A kis folyó csobogott, a szél fűjt a fák között, a madarak csicseregtek. A nap játszott a folyóval, itt szikrázott, amott elrejtőzött, beleütközött a felhőkbe, és végigfutott a dombos

partokon. A kutyám Panama aszfaltjáról álmodott, a boldogságtól morogva, és a legyek nem hagytak békét nekünk.

Ugyanazokról a dolgokról beszéltünk, mint tíz-, tizenöt, húszéves korunkban: könyvekről, amelyeket olvastunk, filmekről, amelyeket láttunk, zenékről, amelyeket hallgattunk, és internetes oldalakról, amelyekre ráakadtunk. A Gallica, az internetes könyvtár kincseiről, zenészekről, akik elképesztettek minket, azokról a vonatjegyekről, koncertjegyekről és iskolai igazolásokról, amelyekkel szívesen megajándékoztuk volna magunkat, kiállításokról, amelyekről szinte biztosan lemaradunk majd, a barátainkról, a barátaink barátairól, és a szerelmekről, amelyeket megéltünk – vagy amelyekről lemaradtunk. Egyébként az utóbbi volt a gyakoribb, és ebben voltunk a legjobbak. Már úgy értem, az erről való mesélésben. Elnyúltunk a fűben, megrohamozott és össze-vissza szurkált a sok kis rovar, és mi örült nevetőrohamok között jól kifiguráztuk magunkat a napon.

És azután beszéltünk a szüleinkről. Mint mindig. A Mamáról és Popról. Az új életükről. Az ő szerelmeikről és a saját jövőnkéről. Egyszóval: arról a néhány apróságról és arról a néhány emberről, akik kitöltötték az életünket.

Nem voltak ezek nagy dolgok, és nem sok emberről volt szó, és mégis... végtelenül sokról.

Simon és Lola a gyerekeikről meséltek. Arról, hogyan fejlődnek, milyen kis hülyeségeket csinálnak, és azokról a mondatokról, amelyeket fel kellett volna írniuk valahová, hogy el ne felejsék őket. Vincent hosszan mesélt a zenéjéről, hogy folytassa-e egyáltalán? És hol? És hogyan? És kivel? És mit remélve? Én bejelentettem, hogy új lakótársam lesz, akinek, igenis, vannak iratai, és a munkámról, arról, hogy milyen nehezen hiszem el, hogy jó ügyvéd lehetek valaha. Olyan sok tanulással töltött év, és a végén olyan kevés önbizalom, ez kellemetlen.

Vajon nem tévedtem mellékvágányra? Hol szaródott el minden? Vár rám valaki valahol? A három testvérem bátorított és felrázott kicsit, és én úgy tettem, mintha segíthetne rajtam a jó szándékuk.

Egyébként mind felráztuk egymást, és mind úgy tettünk, mintha hinnénk a másiknak.

Mert az élet, végül is, mégiscsak egy blöff, vagy nem?

A zöld posztó és a hiányzó zsetonok. A rossz lapok, amik miatt nem tudjuk folytatni... Jól meggyőzzük magunkat mind a négyen, a nagy álmainkkal és a hó elején fizetendő lakbérünkkel.

És gyorsan kinyitottunk még egy üveget, hogy bátorságot merítsünk belőle.

Vincent nagyon megnevettetett minket, amikor elmesélte a legutóbbi érzelmi csalódását:

– Na jól van, de képzeljétek magatokat az én helyembe! Egy lány, akit már két hónapja fűzök, akire vagy hat órán át várok az egyetem előtt, akit háromszor is elviszek vendéglőbe, akit vagy hússzor is hazakísérek az isten háta mögé, és meghívok százötven euróért operába! A rohadt életbe!

– És még semmi nem történt köztetek?

– Semmi. Nada. Egy bűdös franc sem. A rohadt életbe! Kétszázhusz euró! Tudjátok, hány lemezt vehettem volna ennyi pénzért?

– Kisfiam, egy pasi, aki ilyen szánalmas számíttatásokat végez, meg is értem a kislányt – csúfolódott Lola.

– De... De megcsókoltad már? – kérdeztem naivan.

– Nem. Nem mertem. Hát ez a hülyeség...

Viháncoltunk.

– Tudom, nagyon félénk vagyok, ez állati gáz...

– És hogy hívják?

– Evának.

– Honnan származik?

– Nem tom. Pedig mondta, csak nem értettem...

– Á, értem... Szóval... de mégis úgy érzed, hogy van némi kis esélyed?

– Hát, nehéz megmondani... De mutatott néhány fényképet az anyukájáról...

Na, ez már túl sok volt. A fűben fetrengtünk a röhögéstől, miközben Don Juan elbénázta a kacsázást.

– Ó – kérdeztem könyörögve –, nem adnád ezt nekem?

Lola felháborodott képpel tépte ki a lapot a rajzfüzetéből.

Lola képes volt meglátni az igazi nemességet az én napon elnyúló hős patkányfogó kutyámban. Az egyetlen hímnemű, ha belegondolok, aki valaha is ilyen kitartóan futott utánam...

A következő egy nagyon szép rajz volt a kastélyról.

– Az angolparkból nézve – jegyezte meg Vincent fontoskodva.

– Küldjük el Popnak, és mind írunk rá néhány szót – ajánlotta Szent Lola.

(A mi kedves Popunknak nem volt mobiltelefonja.) (Bár, ami azt illeti, vonalas telefonja sem volt soha...)

Mint az összes többi ötlet a világ kezdete óta, ez is csodálatos ötlet volt, és mint mindig és örökké, most is a bátyánk fehér tolldíszé mögé sorakoztunk.

Kicsit olyan volt, mint az iskolai tábor végén. Kézről kézre járt a papír és a toll. Gondolatok, sziák, gyöngédségek, hülyéskedések, kis szívek és nagy puszik.

Csak az volt a bökkenő – de ez nem a mi Popunk, hanem hatvannyolc májusa miatt volt –, hogy nem tudtuk egészen pontosan, hová küldjük a levelet.

– Azt hiszem, egy hajóépítő telepen van, Brightonban...

– Még mit nem – viccelődött Vincent –, ott túl hideg van! A vén trotytyos már reumás egy ideje! Valenciában van, Richard Lodge-dzsal.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem csodálkozva.
– Amikor utoljára beszéltem vele, éppen Marseille-be készült...

– ...

– Rendben – jelentette ki Lola –, akkor ezt most elteszem a táskámba, és megvárom, amíg bármelyikünk friss információhoz jut róla.

Beállt a csend.

De Vincent gyorsan megeresztett néhány gitárakkordot, hogy ne halljuk ezt a csendet.

Egy táskában...

Az összes puszi, amit még mindig el akartunk fojtani. Az összes szívecske, elzárva a slusszkulcs és a csekkfüzet mellé.

Szerencsére ott volt nekem a kutyám! Bolhák lepték, és szép komótosan nyalogatta a tökeit.

– Min mosolyogsz, Garance? – kérdezte Simon, hogy elfedje a bánatunkat.

– Semmin. Csak hogy milyen állati szerencsés vagyok...

A nővérem újra elővette a ceruzáit, a fiúk megint megfürödtek, én pedig az én kedvesemet vizsgálgattam, aki egyre jobban életre kapott, ahogy töpörtyűs kenyereket tömködtem belé.

A kenyeret visszaköpte, a piszok alak.

– És hogy fogod hívni?

– Nem tudom.

Lola adta ki a parancsot az indulásra. Nem akart elkészni a gyerekátadásról, és éreztük, hogy már türelmetlen. Egyébként nem is annyira türelmetlen, hanem nyugtalan, széteső és szédülten mosolygó.

Vincent visszaadta az iPodomat, amit hónapokkal azelőtt nyúlt le tőlem:

– Tessék, már jó ideje megígértem neked ezt a válogatást...

– Ó, köszönöm! Mindent rátettél, amit szeretek?

– Nem. Persze, hogy nem mindent. De meglátod, jó lett...

Megpusztiltuk egymást, apró, gonoszkodó megjegyzésekkel zártuk rövidre a búcsúzkodást, majd beültünk a kocsiba. Simon átszáguldott a

várárkon, majd lelassított. Én kihajoltam az ablakon, és odakiáltottam Vincent-nak:

– Hé! Piperkőc!

– Mi van?

– Te is kapsz tőlem egy ajándékot!

– És mi lenne az?

– Eva!

– Hogyhogy Eva?

– Holnapután érkezik a tours-i busszal.

Vincent odarohant hozzánk.

– Micsoda? Mi ez az ökörség?

– Nem ökörség. Felhívtuk az előbb, amikor fűrdtél.

– Hazudsz... (Vincent halálsápadt volt.) Először is, honnan tudtátok a számát?

– Kikerestük a mobilod telefonkönyvéből...

– Nem igaz.

– Tényleg nem igaz. De azért biztos, ami biztos, menj ki a buszmegállóba.

Vincent most már vörös volt.

– De mit hadováltatok neki?

– Hogy egy nagy kastélyban élsz, és hogy szereztél neki egy csodálatos számot, és hogy feltétlenül hallania kell, mert egy kápolnában fogod eljátszani, és az egész *szuper romanticsno* lesz...

– Micsoda?
– Ez szerbhorvátul van.
– Nem hiszek nektek.
– Az a te bajod. Majd Nono a gondjaiba veszi
Evát.

– Igaz ez, Simon?
– Fogalmam sincs róla, de ismerve ezt a két
hárpiát, minden lehetséges...

Vincent arca már rózsaszín volt.

– Ez komoly? Eva holnapután érkezik?

Simon újra elindult.

– A tizennyolc óra negyvenes busszal! –
pontosította Lola.

– Szemben Pidoule-lal! – üvöltöttem ki Lola
vállá fölött.

Amikor Vincent már teljesen eltűnt a
visszapillantóból, Simon megszólalt:

– Garance?
– Mi van?
– Pidoune!
– Ó, bocsánat! Nézd, ott van az a kretén! Vasald
ki gyorsan!

Megvártuk, hogy kiérjünk az autópályára, akkor akartuk meghallgatni Vincent ajándékát.

Lola végre elszánta magát, hogy megkérdezze Simont: boldog-e.

– Carine miatt kérdezed?

– Hát, egy kicsit...

– Tudjátok... Carine otthon sokkal kedvesebb...

Csak akkor ilyen szörnyű, amikor ti is ott vagytok. Szerintem féltékeny... Fél tőletek. Azt hiszi, hogy jobban szeretlek titeket, mint őt és... hogy ti képviseltek mindent, ami ő nem tud lenni. A bolondos oldalatok zavarja őt. Az a Rochefort-oldalatok... Azt hiszem, kisebbségi komplexusa van veletek szemben. Úgy érzi, hogy számotokra olyan az élet, mint egy nagy iskolai szünet, és hogy még mindig azok a népszerű gimnazista lányok vagytok, akik annak idején annyit gyötörték, mert osztályelső volt. A szép, egymástól elválaszthatatlan, vicces lányok, akiket titokban csodált.

– Ó, pedig ha tudná... – jegyezte meg Lola az ablaknak dőlve.

– De hát éppen arról van szó, hogy nem tudja. Mellettetek teljesen mellőzöttnek érzi magát. Igaz, hogy néha szörnyen viselkedik, de mégis nagy

szerencse, hogy ő van nekem... Ő sarkall, piszkál, hajt előre. Nélküle még mindig a görbéimnél és az egyenleteimnél tartanék, ez biztos. Nélküle még mindig egy cselédszobában ülnék, és a kvantummechanikát magolnám!

Elhallgatott.

– Meg aztán két nagyon szép ajándékot adott nekem...

Amint elhagyjuk az autóspihenőt, ráhajtunk a sztrádára, benyomom a cuccot az autórádióba.

Na nézzük, kisfiam... Mit kotyvasztottál nekünk?

Bizakodó mosolyok. Simon kicsit kiengedi az övet, hogy helyet hagyjon a zenészeknek, Lola leengedi a rajzfüzetet, én gyorsan kihasználom a helyzetet, és a vállához fészkelem magam.

Marvin: *Here my Dear... This album is dedicated to you...* Miriam Makeba *Pata Patá-*jának egy felpörgetett változata, hogy kilazítsuk az ízületeket, Boss *Hungry Heartja*, mert ez a szám már tizenöt éve rázza fel a lelkünket, és, távolabb a listán, *The River*, hogy táplálja kiéhezett szívünket,

a Cure *Friday I'm in Love*-ja, hogy – bocsánat, lehalkítom a hangom – emlékeztessen erre a szép hétvégére, a Pulp által elmesélt *Common People*, amelyből sokkal többet tanultunk angolul, mint az összes angoltanárunktól. Bobby Lapointe, amint azt sírja: *szebb vagy, mint valaha... kivéve a szívedet*. A szívedben már soha nem lesz meg a régi hév... Eddy Mitchell édesanyja, mama, éppen most lettem tizennégy... ígérem, egyszer sok pénzt keresek neked... a Musica Nuda *I Will Survive*-jának egy kifinomult verziója, és Angela McCluskey szívrepesztő előadásában a *My Funny Valentine*. Ugyanőtőle egy *Don't Explain*, amitől a legkeményebb legények is sírva fakadnak... Christophe az atlaszmellényében, *ez volt a dolce vita*... Yo-Yo Ma csellója Ennio Morricone és a jezsuiták számára a *Misszióban*, Dylan, aki megszállottan ismételteti két majdnem szűz nővérnek: *I want you. Zaza, bűzlesz, mégis szeretlek*... és én, mit nem adnék, ha Thomas Fersen térdére telepedhetnék... *Love me or leave me*, könyörög Nina Simone, és hirtelen észreveszem, hogy Lola az orrát törölgeti... Nanana... Vincent nem szereti, ha a nővére szomorkodik, ráküldi Goldman fuvoláit,

vigasztalásul... *Így megy a szerelem, mit tehetiünk...* Montand, Paulette emlékére, és Bashung, Bashung emlékére... Patachou, aki után Björk azt üvölti, hogy ez túl nyugodt neki, Vivaldi *Nisi Dominusa* Camille kedvéért, és Neil Hannon dala, amelyet Mathilde annyira szeretett. Kathleen Ferrier Mahlernek, Glenn Gould Bachnak, és Rostro, hogy béke legyen. Henri Salvador édes dala – a mamánk énekelte nekünk, és mi az ujjunkat szopva erre a dalra aludtunk el. Dalida, *most volt épp tizenhét, és olyan szép, mint egy gyermek...* A *Nem kell a csók* zenéjének eredeti verziója, ez a film megmentette az életemet egyszer, amikor mindenből elegendő volt. Egy rövid meteorológiai jelentés a Barbara Nantes-jában zuhogó esőről, Luis Mariano a mexikói napsütésről jódlizik, Pyeng Threadgill többször is elismétli, *Close to me*, és én azt gondolom, hogy pontosan erről van szó, édeseim... Cole Porter eleganciája Ella Fitzgerald által kiemelve, és kontrasztnak Cindy Lauper. *Oh daddy! A lányok just wanna have fun!*, üvöltöm, és úgy rázom a kutyámat, mint a pompom lányok azt az ízét, makarénát járnak az összes bolhái.

És még egy csomó másik... A boldogság megabájtjai.

Kacsintások, emlékek, a rohadt esték emléke miatt kihagyott slow-k, *mjuzik voz máj förszt láv* (csak ínycseknek), klezmer, Motown, kocsmazene, gregorián, rézfűvósok, majd orgonaszó, és hirtelen, miközben az autó szlopált, és a pumpa őrjöngött, Ferré és Aragon csodálkozó szavai: *Hát így élnek az emberek?*

Ahogy jöttek egymás után a számok, egyre nehezebben tudtam visszatartani a könnyeimet. Oké, rendben, ismételtettem, fáradt vagyok, de éreztem, hogy az a gombóc egyre nagyobbra és nagyobbra nő a torkomban.

Ez túl sok érzelem volt egyszerre: az én Simonom, az én Lolám, az én Jalucine-om a térdemen, és ez a sok zene, ami olyan régóta segít élnem...

Muszáj volt kifújnom az orromat.

Amikor a kis masina elhallgatott, azt hittem, jobb lesz, de az a nyavalyás Vincent nekiállt beszélni a hangfalakból:

„Tessék. Itt a vége, kicsi Rance-om. Szóval remélem, hogy nem felejtettem ki semmit... Nem, várj csak, mégis, itt egy utolsó kis darab az útra...”

Leonard Cohen *Hallelujah-jának* feldolgozása volt, Jeff Buckley előadásában.

Az első gitárakkordok hallatán az ajkamba haraptam, és a plafont bámultam, hogy visszatartsam a könnyeimet.

Simon átállította a visszapillantót, onnan figyelt engem:

– Minden rendben? Szomorú vagy?

– Nem – feleltem, szanaszét repedezve –, szup... szuper boldog vagyok.

Az út hátralévő részében egy szót sem szóltunk egymáshoz. Újra levetítettük magunk előtt az elmúlt két napot, és a holnapra gondoltunk.

Vége a szünetnek. Mindjárt megszólal a csengő. Álljatok sorba, párosával.

Azt mondtam, csend legyen.

Azt mondtam, csend!

Lolát kitettük a Porte d'Orléans-nál, és Simon a kapumig vitt.

Amikor már el akart búcsúzni, a karjára tettem a kezem:

– Várj, adj még két percet...

Átszaladtam Rashidhoz.

– Tessék – mondtam visszaérve, és egy csomag rizst nyújtottam át neki –, nem szabad elfeledkezni a megbízásokról...

Elmosolyodott.

Még sokáig integetett, és amikor befordult a sarkon, visszamentem kedvenc boltosomhoz száraz és konzerv kutyakajáért.

– Garance, előre mondok neked, ha kutyusod megin oda
lepisálja a padlízán, meg fogok ot is szorteleniteni!

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

Honlap: www.magveto.hu

E-mail: magveto@lira.hu

Felelős kiadó Morcsányi Géza

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2010-ben

Felelős vezető Vadász József igazgató

Felelős szerkesztő Sárközy Bence

A kötetet Pintér József tervezte

Műszaki vezető Bezúr Györgyi

Kiadványszám 8397

Garamond betűtípusból szedve

ISBN 978 963 14 2824 7

Anna Gavalda 1970-ben született Boulogne-Billancourt-ban.

A Magvető Kiadónál korábban megjelent művei:

Szerettem őt(2005)

Együtt lehetnénk(2006)

*Csak azt szeretném, ha valaki
várna rám valahol(2008)*

Vigaszág(2009)

35 kiló remény(2009)